

GORDONOVA ZEMĚ

Ploty z kostí

Vladimír Šlechta

KRVAVÉ POHRANIČÍ

BROKILON

VLADIMÍR ŠLECHTA

PLOTY Z KOSTÍ
(Gordonova země, část druhá)

Copyright © 2007, 2015 by Vladimír Šlechta

Cover © 2015 by Michal Ivan

Maps © 2015 by Ladislav Hrdina

2nd Czech Edition © 2015 by Robert Pilch – Brokilon

ISBN 978-80-7456-276-1

Vladimír Šlechta

Ploty z kostí

(Gordonova země, část druhá)

Nakladatelství BROKILON
PRAHA
2015

Knihy Vladimíra Šlechty

v nakladatelství Brokilon

Krvavé pohraničí

Likarijská trilogie

1. Nejlepší den pro umírání (Thompsonův rok)
2. Likario
3. Orcigard

Gordonova země

1. Zahrada sirén
2. Ploty z kostí
3. Hořící přízraky

Samostatné knihy

Válečná lest (Příběhy vojáka z Pohraničí)

*Kukaččí mláďata **

Oggerdovský cyklus

Emma z umírajícího města

Střepy z Apokalypsy

Lovci přízraků

*Já, Gowery **

Kyborgovo jméno

Keltská brána

Mimo cykly

Rok Havrana

Tajemství Morie

** připravujeme*

<http://www.brokilon.cz>
<http://www.facebook.com/brokilon>

Motto:

„Ty bys nechtěl být elfem, kdyby sis mohl vybrat?“

Arietta

„Chystali jsme se na válku. Chtěli jsme jít bojovat do Gordonovy země. Válka nás mezitím vyhledala sama, tady a teď.“

Thompson

Seznam hlavních a důležitých postav

Thompson a jeho bývalá skupina:

Půlelf **Thompson**, původně učitel na thonnierickém Vysokém učení a později dobrodruh, se stal milencem Sylvie Viktoriny, současné vládkyně vévodství Barro. Prosazuje Sylviiny zájmy, chrání jejího syna Daniela a podporuje sloučení Arkastie s vévodstvím Barro. Většinou se zdržuje ve městě Barro, odkud řídí síť agentů, kterou sám vytvořil. Občas se rozpomene na staré dobré časy a zapojí se do akce osobně – vlastní silou a vlastními zbraněmi.

Thompson má bohatou historii, známou z takzvané *Likarijská trilogie*, která zahrnuje knihy *Nejlepší den pro umírání*, *Likario* a *Orcigard*.

Stín ve tváři je starý šílený goblin z Likaria. Patřil do Thompsonova komanda, když ještě procházelo Orcigardem, lovalo skřeti skalpy a rabovalo prastaré ruiny.

Arietta je půlelfka z Thonnieriky, původně patřící do Thompsonova komanda. Ví se o ní, že měla milostnou pletku snad s každým jen trochu pohledným mužem, elfem

či půlelfem, které potkala na svých cestách. Je známá jak z *Likarijské trilogie*, tak z povídkové sbírky *Válečná lest*.

Sylvia Viktorina la Barro, zvaná jednoduše Sylva, je nejmladší dcerou vévody Ferdinanda a současnou regentkou vévodství Barro. Krátký čas byla členkou Thompsonovy žoldnéřské skupiny (je popsáno v knize *Orcigard*).

Chlapec jménem Daniel a jeho ochránci:

Chlapec **Daniel** je synem Sylvie Viktoriny a čaroděje Rônarda. V budoucnu by se měl stát vládcem spojeného Pohraničí, což určitým zájmovým skupinám vadí. V době, kdy se odehrává děj *Plotů z kostí*, je Danielovi osm let. Říká se o něm, že je *Dítětem osudu* z proroctví, ale nikdo si není jistý, zda jím skutečně je.

Justýnka je zhruba osmiletá dívenka, kterou přivedl do Zahrady sirén Joselin Backer jakožto členku svého „ženského komanda“. Ovládá umění nekromancie a stala se Danielovou kamarádkou.

Starý muž **Frank Ormond**, zvaný také Učitel nebo Mrzout, býval asistentem Temného mága. Je záhadnou postavou a nikdo nezná jeho skutečné schopnosti ani věk. Neví to ani on sám.

Margaretta zvaná Lovcova vdova přišla do Zahrady sirén jako členka Backerova „ženského komanda“. Je léčitelka a v brzké době by měla porodit dítě svého mrtvého manžela.

Nomean je dcera Temného mága. Z větší části je člověk, z menší části ork, a kromě toho má i pár kapek elfské krve. Ovládá bojovou magii a kromě toho má spoustu znalostí o všem možném.

Rolf Bargun byl do Zahrady sirén přiveden jako zajatec Joselina Backera. Pochází z Thonnieriky, z níž však musel před lety uprchnout. Posledních pár let se nechával najímat půlorky jako žoldněř.

Craech Seeikha a jeho skupina:

Craech Seeikha, pro svůj vzhled přezdívaný Smrták, shromáždil tlupu elfských mláďat, pro které se stal *gawyrem* – tedy něčím jako mistrem či duchovním vůdcem. Výsledkem Craechova snažení má být znovuzískání území zvaného Kamenný klíč, o které byli elfové před lety připraveni lstí.

Hiwiareé je mladá krásná elfka se složitým vztahem k Thompsonovu synovi (o tom je podrobněji psáno v *Likarijské trilogii*). Stala se pravou rukou Craecha Seeikhy, protože i ona si přeje získat Kamenný klíč.

Moncharw je elfský smolař a nešika, který je Craechem Seeikhou a Hiwiareé pouze trpěný. Je zmíněný už v knize *Nejlepší den pro umírání*.

Andres a Karin:

Andres býval lodivodem v Elblaggu, kde zbohatl díky stavbě lodí a dopravě zboží po řece. Poté co jeho rodina zemřela na mor, mu Craech Seeikha přišel oznámit, že kdesi v Orcigardu žije jeho syn.

Karin je z poloviny ork, ze čtvrtiny člověk a ze zbývajících čtvrtiny elf. Má dobré vztahy jak s elfy, tak s orky, avšak lidé jí působí akorát potíže. Po románku s Andresem se jí narodil syn jménem **Chymmis**, jehož existenci před Andresem utajila.

Staří známí z Likaria:

Daziar Touraine, podle ustavičného mžikání zvaný též Dazz s rychlými očima, je známý z knihy *Likario* (druhý díl *Likarijské trilogie*). Je ambiciózní a mocichtivý. Vydává se za vnuka Alaricha Touraina, Temného mága, a možná jeho vnukem opravdu je.

Reigias je potrhlý psí veterán z rasy zvané likarijští těžcí štváci, rovněž známý z knihy *Likario*.

Vdova Gilmová je lidská obchodnice, sídlící v gobliním městě Likariu. Objevuje se už v knize *Likario*.

Gojv Olenor je gobliní řemeslník a velkovýrobce padělaných rádoby pterrských artefaktů. Dodává falešné artefakty Sylvii Viktorině, která se stará o jejich dopravu a prodej v Raiggiu, kde je o ně zájem. Zetěm Gojva Olenora je mladý goblin **Cibuš**, zlepšovatel a vynálezce.

Floyd a jeho skupina:

Hraničář **Floyd Bartlett**, lovec **Paul Kranis**, elfka **Perette** a orkolidský míšenec **Drobeček** byli podrobně představeni v románu *Krvavé pohraničí*. V současné době se nacházejí v Gordonově zemi, kde vedou partyzánskou válku s takzvanými paedwanky.

Císařův agent:

Císařův agent **Kočka Langtry** je mezi výše uvedenými postavami výjimkou. Jako jediný se dosud neobjevil v žádné jiné knize. Vše, co o něm potřebujete vědět, najdete v *Plotech z kostí*.

Část první:

Sirény v bažinách

गिरधारी अ →

④ OSADA SKŘETŮ

REKVEDUKT

Útěk z Hengerone

Stín ve tváři, starý zjizvený goblin, udržoval rychlé tempo. Nepřetržitě kašlal. Andres kladl nohu před nohu a držel se za ruku Arietty. Chvíli ho táhla ona a chvíli zase on ji. Stín ve tváři se jim co chvíli ztrácel v cárech mlhy, vždycky ho však našli podle jeho chrchlání. Dýchali mělce, protože mlha *páchla*. Do smradu zkažených vajec se mísil neurčitý kovový zápach. Znečištěný vzduch škrábal v hrdle a páčil v plicích.

Z mlhy, která místy zežloutla či zfiarověla, se nořily oblé pahorky, pokryté slizem a nitkovitou trávou. V prohlubních, naplněných olejnatou vodou, se natahovaly pokroucené kořeny. Tohle bylo Smetiště. Dávni obyvatelé Hráze sem vyvezli hlušinu z dolů a také odpad z hutí, barvíren a koželužen. Pod tenkou vrstvou žlutého šlemu se skrývala síra, rtuť, olovo a další jedovaté látky.

Vydali se na cestu chvíli po půlnoci. Přerušili odpočinek, když zahlédli světlo rachejtle. Signál znamenal jediné:

obyvatelé Zahrady sirén byli napadeni a oni, tedy Stín, Andres a Arietta, přicházejí pozdě. V kalném měsíčním světle pak šlapali celý zbytek noci. Před ránem přišla mlha a oni šli dál. Teď už se svítání stalo minulostí, možná se blížilo poledne. Mlha neklesala.

Arietta se co chvíli pokoušela Stína zastavit. Zapřísahala ho, aby zpomalil, bylo to však k ničemu. Starý goblin, plný nejčernějších obav, je táhl dál a dál. Museli ho následovat. Kolem Smetiště se rozkládal Orcigard, země orků. Bez Stína by tady dlouho nepřežili.

Mlha se trhala, mezi žlutobílými cáry probleskly zářivé sluneční paprsky. Andresovi se zazdalo, že vzduch je čistší. Využil toho a po dlouhé době se zhluboka nadechl.

Pak zaslechl *zpěv* a všechna únava z něj spadla.

Byla to píseň beze slov, zpívaná neznámou dívkou. Melodie plná příslibů a touhy. Andres mimoděčně změnil směr a vydal se vstříc písni.

Píseň? Dívka? Tady, uprostřed otrávených pahorků? Andres však takhle neuvažoval. *Píseň* mu vyhnala z hlavy veškeré myšlenky. Šel za *písní*. Byl přesvědčený, že se mlhou blíží Loire, jeho manželka, která zemřela v Elblaggu na mor.

Stín ve tváři také zvolnil. Zaposlouchal se. I on vykročil k neznámé zpěvačce. Nevnímal Ariettu, která ho rvala za rameno a ječela mu do ucha.

Z mlžných cářů se vynořila ženská silueta. Vábivě rozpřáhla ruce.

„Loire,“ zašeptal Andres. „Loire...“

Pak se mu zatmělo před očima – Arietta povyskočila a křísila ho pěstí do spánku.

„Stíne! Ty blázne!“ zaječela. „Je to *siréna*! Stůj! Zastav se, ty pitomče!“

Zadrnčení tětiny, syknutí šípů. Zpěv je rázem pryč. Nahrazuje ho... ostrý kyselý zápach!

Andres má před očima mžitky, přes závoj slz však vidí, že to, co považoval za dívku, je nestvůra. Je od nich jen deset kroků. Teď, když kouzlo pominulo, nechápe, jak jen si ji mohl splést s člověkem. Horní část trupu má jakési lidské proporce, nejvýraznější jsou hrotité ženské prsy. Hlava je tvořena beztvářým chuchvalcem, pokrytým dlouhými řasami. Ruce jsou nahrazeny chapadly. Na pseudoženský trup navazuje článkovaný vak, podobný tělu obrovského červa. Nestvůra nemá nohy. Pohybuje se plazením – jako červ, jako obludná dešťovka.

Článkovaným koncem právě projel Ariettin šíp a za ním druhý. Zrůda se zmítá, šíří se od ní kyselé pachové vlny.

Goblin si protírá vypoulené oči. Arrietta ho fackuje, objímá a zároveň táhne pryč, což se nedá udělat najednou, takže ty činnosti chaoticky střídá. „Kam sis myslel, že jdeš, ty starej kozle? Málem jsi jí napochodoval před žihadlo! Cítíš ten smrad? Brzy jich tady bude plno!“

„Někdo vypustil sirény,“ zachraptěl goblin.

„Ty jsi hlavička, žes to poznal. Musíme pryč – támhle! Do bažiny!“

Andres se chvěje jako v horečce. Udiveně se rozhlíží. Za tu chvíli, v níž byl omámen zpěvem sirény, se mlha roztrhala na cáry.

Na západě se v dálce rýsuje uměle navršené pohoří; Hráz. Na severu, blízko k Andresovi, je předsazena plochá hora. Podle Ariettiny mapy to musí být skalisko, na kterém stojí Zahrada sirén. Jsou už tak blízko, necelých deset mil...

Goblin a půelfka spěchají na východ, pryč od Hráze. Pahorky Smetiště tady končí, dál se rozkládá podmáčená krajina plná lesklých vodních ploch, žlutých rákosových polí a temných olšových hájů. Orcigard.

Andres, Stín a Arrietta překlopýtali k okraji Smetiště. Zastavili se před první mělkou zátokou.

„Co budeme dělat?“ zeptal se Andres.

„Coby,“ cukla půlelfka hubenými ramínky. „Nemůžeme jít k bráně, jsou tam sirény. Museli je vypustit kolem půlnoci, když jsme zahlédli tu rachejtli. Teď se rozlézají do všech stran... Musíme do mělké vody, tam budeme rychlejší než ony.“

Goblin neřekl nic, zdálo se, že půlelfku neposlouchá. Pak zdvihl kloubnatý ukazovák a zaskřehotal: „Bubny!“

Od severu se nesl rytmický klapot orčího bubnu *lokalí*. Po chvíli ztichl, ale od východu se rozezněl další. Do toho se z dálky ozvalo táhlé zatroubení.

„Elfové,“ vyhrkla Arietta. „Tohle je elfský roh...“

„Orkové už o sirénách vědí,“ vysvětlil jim goblin. „Vyzývají všechny, ať prchají co nejdál od Zahrady. Tohle je znak pro nejvyšší nouzi. Staré spory musejí být zapomenuty. Kmeny musí spolupracovat. Nikdo nesmí vraždit uprchlíky. Naopak, uprchlíkům musí být poskytnuta pomoc.“

„A co elfové?“ zeptala se Arietta. „Co ti tady dělají?“

„Výzva se vztahuje i na ně. Nikdo nesmí s dlouhýma ušima bojovat a oni také nikoho nenapadnou.“

„A Daniel? Co se stalo v Zahradě sirén?“

„O tom bubny nemluví – ale brzy to zjistíme. Vyhledáme nejbližší orčí vesnici a pošleme přes bubeníka dotaz.“

*

Kdyby to záleželo jen na Nomean, byla by strávila celé léto v Lohenriettině věži. Poslouchala by Učitelovy příběhy a dělala by společnost Danielovi. Jenomže slíbila Thompsonovi laskavost, která jí nakonec zabrala veškerý čas. Už víc než rok prováděla pro Thompsona špionáž. Organizovala síť špehů a zvědů, podplácela obchodníky, uzavírala dohody se strážci karavan i s *člověčími* žoldáky.

Ze začátku ji to docela bavilo, bylo to svým způsobem dobrodružství. V posledních měsících však pochopila, že Thompson měl pravdu. Z válek, které se rozhořely po smrti Temného mága, začínal vycházet jediný vítěz: Daziar Touraine. Rostl a sílil jako obludná jedovatá houba.

V posledních dnech opravdu přituhlo. Nomean vyslechla zprávy, z nichž vyplývalo, že se Daziar chystá zaútočit na Jezerní kraj. Jezernímu kraji vládl Corin Alef, napůl muž a napůl obrovský pták. *Ten* Corin Alef, který Nomean vždycky ujišťoval, že ona je jeho nejmilejší sestrou a on že nedovolí, aby jí byl zkřiven jediný vlas. Nomean se ho pokoušela varovat. Vyslala k němu posly, ti však vyrazili pozdě a byla jen malá šance, že dorazí včas. Pokoušela se poslat zprávu holubí poštou. Jak však může nebohý holub prokličkovat na ostrov, nad nímž nepřetržitě krouží hejno hladových harpyjí?

Včera se to ještě zhoršilo. Posel se vrátil zpátky. Tvrdil, že zaslechl hlas bubnů, které oznamovaly, že Corin Alef byl zabit a jeho armáda harpyjí odlétla do Zrcadlových hor, když zaniklo vázací kouzlo. A kdo že to zvítězil v bitvě o Jezera? Bubny prý zmiňovaly *rychlé oči*.

Takže to byl přece jen Daziar, který si po mágově smrti osoboval právo na příjmení Touraine. Daziar Göck Yll, ten ukňučení a věčně mžikající posera. Dazz, který nikdy nevlastnil žádné území. Po Mágově smrti nezaváhal a přetáhl na svou stranu Psy.

Jak se mu to mohlo podařit? Vždyť ani nepatří do rodiny! Tvrdil sice, že Temný mág byl jeho dědečkem, ale takových *vnuků* se tady potulují tucty.

Oznamovaly bubny pravdu – a nebo byla zpráva jenom lstí? A co posel – nevymyslel si to? Zoufalá Nomean se pokusila o vyvolání jasnovidného kouzla. Do kotlíku s vroucí vodou naházela přísady, vyjmenované ve staré knize. Ve vířící páře se pokoušela zahlédnout Ostrov

harpyji. Nadýchala se jedovatých výparů a pak už se dokázala jen odpotácet na lůžko.

Probrala se z mrákot dlouho po svítání. Mžourala do šera, přes zavřené okenice slyšela křik. Něco se dělo.

Vlastně ji probudily silné údery. Nepozvaní hosté tloukli na její vstupní dveře.

Hlava jí třesla. Zvednout se z postele a trochu se upravit ji stálo značné úsilí. Včera usnula obutá v mucklutinách, oblečená do oddělených elfských nohavic, bederní zástěrky a lněné košile, ze které před časem utržala rukávy. Tohle domácké oblečení se ani trochu nehodilo pro přijímání návštěv. Přehodila přes sebe dlouhou jelenicovou halenu, ale stihla to jen tak tak, protože vyděšení sluhové už zdvihli závoru, otevřeli vchodové dveře a vpustili vetřelce dovnitř. Nečekaní hosté se teď drali nahoru po schodech. Řinčeli zbrojí, otloukali stěny ratišti krátkých kopí. Byli to půlorkové, do domu se jich vhrnul zhruba půltucet.

Vpadli do Nomeaniny ložnice a začali halasit. Vtrhli sem v plné zbroji, tedy v dlouhých kroužkových košilích opatřených železnými chrániči. Z bledých pysků se jim draly přerostlé spodní špičáky, ale jinak vypadali docela lidsky. Samozřejmě: v člověčích *ksichtech* měli porůznu rozházené ostrůvky hrubé šedé kůže. Dlouhé vlasy měli svázané do uzlů, líce zbrázděné ozdobnými jizvami a barevným tetováním. Zdáli se rozvzteklí k nepřítelosti.

Vedl je Gerôz Fyr, jeden ze *starších* města.

Gerôz Fyr. Takže je to vážné.

Nechápala, co po ní chtějí. Gerôz Fyr neustále vykřikoval: „**Je to jenom tvoje vina!**“

Teprve po chvíli pochopila, že jí sdělují tři různé věci.

Za prvé: zásobovací oddíl, který vyslala do Zahrady sirén, se nevrátil.

Za druhé: o půlnoci vylétla ze Zahrady rachejtle.

Do třetice všeho špatného: za svítání se pár dobrovolníků vydalo hledat Čmoudka a jeho parťáky. Když sestoupili kamenitou stezkou až k začátku hengeronského sedla, zaslechli zpěv sirén. Na likarijské cestě se plazily nestvůry, které někdo vypustil ze Zahrady. Záchranný oddíl jim naběhl přímo před jedovými žihadly.

Naštěstí byly sirény jen dvě. Každá si vybrala oběť, a když se pak začaly krmit, přestaly *zpívat*. Zbytek komanda procitl z okouzlení a hbitě je rozsekal na kusy. I tak to stálo životy dvou hengeronských válečníků. Nebylo pochyb o tom, že mrtvý je i Čmoudek a s ním i ostatní, které Nomean poslala s naloženou károu.

A ještě hůř: v těchto dnech se měl vrátit Grunfors se svým pašeráckým oddílem. Bylo pravděpodobné, že i oni padnou za oběť sirénám, pokud se tak už nestalo.

Hengerone samotné bylo v bezpečí. Bylo známou věcí, že sirény nedokážou vylézt po schodech. Výstup sedlem je pro ně tedy nemožný. Pokud se však rozptýlí do krajiny, pokud přezimují a na jaře se začnou množit, zamoří celý Orcigard. Nikdo pak už neprojde obchodní stezkou do Likaria. Hengerone zůstane odříznuté.

Tohle bylo opravdu vážné. Nomeanino srdce sevřel strach. Bylo jí jasné, že sirény vypustili nepřátelé, kteří přišli zavraždit Dannyho. Možná ho skutečně zavraždili – a ona tomu nedokázala zabránit.

„Jdu tam!“ vykřikla. „Dostanu se po větvích až k bráně! Zjistím, co se stalo.“

Procpala se křičícími půlorky. Přešla chodbičku do pracovny. Z kotlíku, v němž se včera pokoušela vyvolat zrcadlové kouzlo, se ještě slabě kouřilo.

Seběhli se k ní gobliní sluhové. Měla je dobře vycvičené: přetahovali ji přes tělo řemení a na ně zavěšovali všechny potřebné věci: cestovní lékárníčku, čturu s vodou, dvě dýky, váček s kulemi, roh na prach. Na záda si Nomean

hodila malou *hromovou hůl*, kterou pro ni před několika roky ukradl Vykotlaný zub.

Věrná gobliní služka jí podala brašnu s jídlem. Když se Nomean shýbala, aby si přehodila řemen přes hlavu, šeptala jí goblínka do ucha: „Utečte, má paní. Už se nevracejte.“

Půlorkové nepřestávali křičet. Obviňovali, vyčítali, vyhrožovali. Otočila se k nim a zaječela: „Říkám, že jdu do Zahrady! Až zjistím, co se stalo, tak se vrátím!“

„Musíš jít do bažin a pobíjet sirény!“ hřměl Gerôz Fyr.

„Pošlete tam panenské bojovnice a kněžky!“ štěkla Nomean.

„To jsme už udělali!“

„A dali jste jim lovecké psy, nebo spíš feny?“

„Ano, to uděláme...“

„Zalijte si uši voskem a jděte tam také! Likvidujte sirény z dálky – luky a samostříly! Miřte jim na spodní polovinu těla, na tu červí. Horní část je krytá exoskeletem.“

„Se zalitýma ušima tam budeme k ničemu!“ rozkřikl se Gerôz Fyr.

„Vezměte si s sebou manželky a dcery, ať vás navádějí. Ony uslyší zpěv, ale nepůjdou za ním.“

Půlorkové zmlkli. Chvíli bylo ticho. Nomean se až zajíkla: skutečně to řekla? Prominou jí půlorkové tu neuvěřitelnou drzost?

Jeden z nich hlesl: „Naše samice nesmějí opustit domovy... nesmějí se ukazovat na veřejnosti...“

Nomean roztáhla papulu do vzteklého úsměvu. „Jo? Jestli je *čest* vašich samic *takhle* důležitá, tak bude lepší, když vás sirény sežerou! Uhni,“ odrazila ramenem půlorka, který jí stál v cestě. Rozběhla se dolů po schodech.

Teď už řekla opravdu příliš.

„Zadržte ji!“ zahřměl Gerôz Fyr.

Útlá Nomean seběhla po točitých schodech, ramena tí bojovníci ji nemohli v úzké prostora dostihnout. Před

vchodem stála dvoučlenná hlídka půlorků. Ten nalevo jí vstoupil do cesty. Chytil ji za rameno. Mimoděčně se ho dotkla levicí a vyslala mu do těla *ledovou dýku*. Zatřásl se v křeči a pustil ji. Druhému se vyhnula kličkou.

Rozběhla se po kamenných deskách pryč od svého domu. Po pěti krocích uskočila stranou. Právě včas, druhý půlork po ní střílel ze samostřilu. Šipka jí prosvíštěla kolem ucha.

Utíkala dál.

Její dům se nacházel v nejspodnější části Hengerone nazvané Tröoch. Tröoch, což v jazyce orků znamená *Odpad* nebo *Rumiště*, vypadá jako vypláznutý jazyk honosné čtvrti Sighe a je natažený k jižní části ostrohu, na němž se nachází Zahrada sirén. Nomean teď musí proběhnout Tröochem, vyškrábat se do svahu a přelézt zeď kolem Zahrady. Tam už za ní nepůjdou.

Na rozdíl od půlorků se tady vyznala. Tröoch – to je labyrint ulic a uliček, jejichž konfigurace se čas od času mění. Většina Tröochu je totiž tvořena prastarými ruinami, z nichž čouhají žebra zborceného klenutí. Tröoch však nevypadá jako rumiště, ale spíš jako háj, protože na hromadách sutin rostou březové a borové hájky. Břízy a borovice vypadají jako zásobárna palivového dřeva, málokdo se k nim však vydává. Už několikrát se stalo, že se odvážlivec, který se vyšplhal na hromadu, propadl do spodních pater. Sutiny se za ním zavřely a nikdo ho už nikdy nenašel.

V Tröochu žijí goblini, některé jejich rodiny tu přebývají už čtvrtou generaci. Provozují řemeslo i obchod, zajišťují údržbu amfiteátru i chrámu. Někdo musí zametat chodníky, odklízet sutiny a pečovat o zeleň v kamenných květináčích, no ne? Drobným goblínkám je dovoleno pohybovat se v Tröochu veřejně, pro choutky půlorků jsou příliš titěrné. Přesto se však goblínky klidí z dohledu, pokud se

blíží nějaký půlork. Za dlouhá léta si goblini vypracovali fungující výstražný systém.

Kromě goblinů žije v Tröochu i pár *člověčích* žoldáků. Také půlorkové zbavení cti.

Obyvatelé Tröochu si vybrali ty nejzachovalejší domy. Vysekali je z keřů, opravili popraskané zdi, opatřili je novými střechami. Kromě toho vyčistili i pár ulic a náměstíček. Za větrných dnů se však staré sutiny dávají do pohybu. Odkryté ulice jsou občas zavaleny lavinou starého zdiva a goblini mají zase co na práci. Díky tomu se Tröoch mění. Z méně důležitých uliček se stávají uličky slepé, na jiných místech vznikají nové zkratky.

Nomean utíkala ulicemi, vyhýbala se goblinům i rozječeným skřeticím. Dávala pozor, aby nepřišla do cesty půlorské hlídce. Jako již mnohokrát tak i teď si připomněla, že půlorkové ji nikdy neměli rádi. To, že ji v Tröochu trpěli, že jí dovolili pohybovat se svobodně, bylo privilegium z minulosti.

Nomeaniným otcem byl Alarich Touraine, Temný mág. Po celé jedno století ovládal Orcigard – s výjimkou Hengerone. Touraine a hengeronští půlorkové se však respektovali. Ve špatných časech, když ptákohlavci zesílili a sestoupili z Hráze, si Touraine a půlorkové poskytovali navzájem pomoc.

Před deseti roky koupil Touraine v Tröochu dům. Usadil do něj Nomean, která tam měla působit jako jeho styčný důstojník. Půlorkové tehdy protestovali. Ne, že by jim vadil Mágův vyslanec, Nomean však byla žena. To bylo proti zvykům půlorků. Chtěli, aby se styčným důstojníkem stal muž. Mág však tvrdil, že Nomean je nejchytřejší a nejspolehlivější ze všech jeho potomků, což byla možná i pravda. Nakonec ji prosadil – proti vůli většiny hengeronských *starších*.

Po Tourainově smrti se ozvaly hlasy, že by měla být

Nomean zotročena, či alespoň vyhnána. Doslechla se o tom, protože si našla pár přátel i mezi půlorky. Stále jí však zbýval jeden silný ochránce: Corin Alef. Nikdo z půlorků nestál o to, aby nad Hengerone přilétly harpyje a začaly dolů shazovat nádoby s výbušnou náplní.

Jenže Corin Alef, milovaný a milující bratr, je teď mrtvý...

Proplétala se uličkami. Jak utíkala po kamenných deskách, její výbava, zavěšená na bocích i na zádech, nadskažovala a tloukla ji do těla. Třásně jelenicové haleny za ní vlály a elfská bederní zástěrka *loingawaschach* se jí pletla mezi nohy.

Nomean, ačkoliv se už blížila ke třicítce, vypadala stále na sedmnáct. Její stárnutí se zastavilo díky lektvaru, který jí kdysi podal Temný mág, její otec. Mísila se v ní krev lidí, orků a snad i elfů, ze všeho nejvíc se však podobala člověku. Z její hezké tváře ale vyzařovalo cosi znepokojivého, *nečlověčího*. Na půvabu jí neubírala ani velmi široká, srdcovitě vykrojená ústa, která by klidně mohla patřit nějaké skřetí samici. Vlasy si nechávala po způsobu orčích bojovníků vyholovat – na temeni jí zůstávala jenom skalpová kadeř. Líce si ozdobila tetováním – na každé tváři si pořídila dva proužky, ubíhající od koutků očí k uším.

Proplétala se mezi závaly, mířila východním směrem. Hengerone je obkrouženo třemi pásy hradeb: kolem citadel, kolem čtvrti Sighe a pak kolem dokola. Všechny tři pásy hradeb, stejně jako celé Hengerone, tu stojí odpradáвна. Vnější pás opevnění je veden i kolem Tröochu, nejspíš však nebyl nikdy dostavěn. Půlorkové se ho nikdy nepokusili vyspravit, takže zůstal děravý jako skřetova košile. Nomean si vybrala jeden z průlomů a prosmýkla se jím. Byla venku. Venku z Hengerone.

Na travnaté pláni se převalovaly zbytky ranní mlhy. Pár ukoptěných gobliňat tam hlídalo stádečka koz.

Zatravněná proluka mezi Hengerone a Zahradou je široká asi pět mil. Terén se nejprve svažuje dolů, pak stoupá nahoru, až se změní v černé srázy. Nahore na skále je vystavěna Zahrada sirén.

Nomean přeběhla travnatý pás klusem. Pět mil je sice pět mil, ale Nomean měla dobrou kondici. Čas od času se ohlédla, ale viděla jen nízkou pobořenou hradbu, balvany, kozy, gobliňata. Z průlomů se nevynořili žádní půlorčí vojáci. Pak už se dostala tak daleko, že jí hradba splynula v jedinou temnou šmouhu. Teď už ji nemohli dostihnout.

Nezpomalovala, udržovala vytrvalý vlčí klus. Doběhla ke skalní stěně, vystoupala po prastarém vydroleném schodišti až nahoru, kde se tyčila zeď, obkružující Zahradu sirén. Vylezla na zeď, šlo to snadno, protože do prastarého zdiva tu byly vysekány stupy a úchyty. Shora ze zdi uviděla vnitřek Zahrady: prázdný, přehledný, s temnými kmeny stromů a svítivě bílými plochami soch a svatostánků.

Zahrada sirén – to je prastarý kultovní areál starých pterrů. Zeď, kterou je Zahrada obehnána, je robustní, ale vysoká nanejvýš deset stop. Nikdy neměla sloužit jako hradba, pouze vymezovala posvátné území.

Temný mág vytvořil sirény před sedmdesáti roky. Když je vypustil do Zahrady, nemohly nikam utéct. Zeď je udržela uvnitř.

Zahradu sirén porůstají deštníkové stromy s hladkými kmeny a doširoka rozevřenými, hustě zalistěnými korunami. Stín deštníkových stromů upírá světlo všemu, co by chtělo vyklíčit dole. Prostřednictvím deštníkových stromů si dávní pterrové zajistili, že jejich bílé sochy, oltáře a svatostánky nezarostou křovím. Vnitřek Zahrady proto vypadá jako sloupová síň s mohutnými kmeny stromů a klenbou z větroví. Na zemi neroste tráva, leží tu jen tlustá vrstva starého listí.

Běda každému, kdo by sem vstoupil. Nemá se kam schovat, a sirény, pokud ho navěští, ho nakonec uštvou.

Nomean měla vysoko ve větvích svou *veverčí stezku*. Jindy, když byla v plné síle, utíkala po klenbách polozřícených svatostáneků a přebíhala po kymácejících se visutých lávkách. Od hradby až k Lohenriettině věži se dostala, aniž by musela došlápnout na zem. *Veverčí stezka* byla dlouhá necelé čtyři míle a Nomean ji s pomocí zapůjčené harpyje budovala celé loňské léto. Snažila se tehdy, aby byla *veverčí stezka* zábavná. Nechala si na ní plno míst, která přeskakovala, nebo přes která se přehupovala na lanech. Copak mohla tušit, že přijde dnešní den, kdy na sebe navěsí všechnu tu těžkou výstroj a výzbroj?

Dneska se na nějaké skákání necítila. Stále ještě byla přiotrávená výpary z nepovedeného *jasnovidného kouzla*. Když měla přeskočit první průrvu, prostě to vzdala. Opatrně sklouzala z nakloněné sochy, dál už šla pěšky.

Neměla strach ze sirén. Věděla, že už tu nejsou. Neslyšela jejich zpěv, necítila jejich kyselý pach. Někdo jim otevřel cestu ven. Proč by tady zůstávaly?

Našlapovala na pružný podklad ze spadaneho listí. Srdce jí bušilo a v nitru se jí střídal strach a vztek. Strach z toho, že ji půlorkové polapí a budou jí dělat všechny ty hnusné a bolestivé věci. Vztek na Thompsona. Kvůli Thompsonovi zůstávala v Hengerone, protože jediné ze svého domu mohla řídit špiclovskou síť. Vlastnila však i dům v Likariu, daleko od půlorků, daleko od nebezpečí. Možná by se tam měla vydat.

Nebýt Thompsona, byla by se usídlila v Lohenriettině věži. Kdyby tam byla včera, když přišli nepřátelé, bojovala by. Takhle se jen přiotrávila a celou noc prospala.

Co se stalo Dannymu? Zabili ho?

Když si však vzpomněla na Dannyho, vztek rázem ustoupil. Milovala chlapce, jako by to byl její vlastní syn.

V hloubi duše sice věděla, že Daniel je pro ni jen náhražka, protože ve svém věku by měla mít vlastní děti, to však její obavy neuemenšovalo.

Kéž se Dannymu nic nestalo, opakovala si polohlasem. V duchu vzývala všechna orčí božstva, na která si jen dokázala vzpomenout.

Kéž se Dannymu nic nestalo.

Udýchaná a vystrašená se dostala na dohled Lohenriettiny věže. Robustní kamenná stavba se zdvíhala až nad koruny deštníkových stromů. Dostala jméno po Lohenriettě, která v ní byla nějaký čas vězněna.

Za věží se mezi kmeny stromů objevila temná linie hradby. Tím směrem se nacházela jediná brána do Zahrady.

Jak se Nomean blížila k věži i k bráně, viděla, že je zle. Lano, které původně spojovalo Lohenriettinu věž se sousední věžičkou, někdo přerízl. Nemohla se tedy dostat do věže obvyklou cestou.

Brána byla od věže dost vzdálená, ale Nomean rozeznala, že vrata jsou pootevřená. Mezi křídly se rozevírala temná škvíra. Tudy se sirény dostaly ven. Ty, které prošly bránou, oznámily útěk pomocí pachových signálů. Výrony kyselého zápachu zachytily jejich družky a poslaly zprávu dál. Zároveň spěchaly za potravou. Byly hladové, během léta vyžraly Zahradu do mrtě. Nezůstal tu žádný hmyz, žádní ptáci, žádní zajíci nebo králíci, žádní červi nebo žížaly. Teď se před nimi otevřel Orcigard jako prostřený stůl. V Zahradě už nejspíš nezůstala žádná.

Nomean se opřela o kmen nejbližšího deštníkového stromu. Tělem jí projížděly záchvěvy strachu. Ona, Nomean, si pohrávala se smrtelně nebezpečnými tvory. Každý rozumný člověk by je už dávno vyhubil. Věděla, jak to bude pokračovat. Na jaře, po procitnutí ze zimního spánku, se sirény začnou pářit. Nakladou stovky lesklých vajíček. Jejich počet se mnohonásobí.

Za několik generací začnou degenerovat, tak to alespoň tvrdil Učitel. Ztratí dary Temného mága: jedová žihadla, exoskelety. Výrazně se zmenší. Znovu se z nich stanou tlustí červi, takoví, jaké si před stoletím přinesl Mág do své laboratoře. Jenže až se to stane, bude už pozdě. Orcigard se mezitím stane mrtvou zemí. Sirény vyhubí všechno.

Doklopýtala k patě Lohenriettiny věže. Po vnějším plášti se zdvíhalo otevřené schodiště. Vystoupala po něm do patra, opírala se přitom o zeď, jako by oslepla. Schodiště bylo úzké a bez zábradlí. Při tom, jak se celá třásla, mohla snadno přepadnout dolů.

Bytelná vrátka, obitá kovovými pásy, byla zevnitř zavřená na závoru. Nomean na ně zabušila. Nestalo se nic. Bylo jí jasné, jakým způsobem vnikli vetřelci do věže: po zásobovacím laně, nataženém od brány až k oknu v nejhořejším patře věže. Nomean netušila, jak se jim podařilo překonat důmyslná bezpečnostní opatření, ale stalo se.

Zpátky se dostali stejnou cestou. Sjeli na hradbu vozíkem, zavěšeným na zásobovacím laně. Vozík se dosud opíral o plošinku vedle brány.

Opatrně sestoupila dolů, dovlekla se k bráně. Tam uviděla, jakým způsobem vetřelci vylomili vrata: *vypůjčili* si Učitelovu čtyřnásobnou kladku. Nomean by si nikdy nebyla pomyslela, že čtyři spojená kolečka budou mít takovouhle sílu. Pomocí kladky odstranili těžké kvádry, tarasící bránu, a nakonec vyvrátili i jedno křídlo.

Nomeanin strach se proměnil ve vztek. Nepřátelé prostě jen využili zařízení, které pro ně připravil Učitel: lanovou dráhu, zavěšený vozík, kladku. Kdyby jim to nenabídl takřka na stříbrném podnose, nedokázali by nic. Věž, obklopená sirénami, by zůstala nedobytná.

Zazdalo se jí, že cítí kyselý pach nějaké opožděné sirény. Urychleně se vyšplhala nahoru na zeď, vedle brány se k tomu účelu nacházely kapsy, vysekané do kamenného

zdiva. V těchto místech nebyla vystavěna jednoduchá zeď, ale regulérní hradba. Nahoře měla dokonce i předprsně, mezi kterými vedl zahluubený chodník.

Když se Nomean přehoupla přes předprseň a rozhlédla se, zahlédla v uličce kapky krve. Drobné, zaschlé, temně hnědé. Ale byla to krev. Nomean strávila dost času se svým otcem, který pořád někoho pitval a kuchal. Poznává přece zaschlou krev, no ne?

Řádka rozstříknutých, temně hnědých kapek se táhla dál a dál. Někdo tudy odešel. Nomean bylo jasné, co se stalo: nepřátelé vylomili bránu, ale nemohli slézt dolů, protože tam už se hemžily sirény. Vydali se po hradbě až na severovýchodní roh. Nejspíš měli povědomí o tom, že se tam nachází místo zvané Rozcestí, ze kterého se mohou vydat jak do Citadely, tak do Bezejmenného města. Naplánovali si to dobře. Avšak nepočítali s tím, že se po jejich stopách pustí rozběsněná Nomean.

Nepřičetná vzteky se rozběhla uličkou mezi předprsněmi. Věděla, že *ti parchanti* mají pořádný náskok a že je nejspíš nedostihne, ale hýčkala si svůj *vztek*. Vztek byl mnohem lepší než ochromující strach.

Utíkala. Míli za branou zmizely předprsně a hradba se podobala zase už jen robustní zdi. V pravidelných intervalech se o ni opírala vnitřní schodiště, a což bylo zvláštní, i schodiště vnější. To bylo důkazem, že zeď nikdy neměla obranný účel. Staří pterrové si jejím prostřednictvím pouze vyznačili kultovní areál.

Utíkala. Od brány až k Rozcestí to měla nějakých šest mil. Po levé straně, mezi kmeny deštníkových stromů, *svítily* bělostné sochy, obětní kameny i zdi letohrádků. Napravo, pod hradbou, se terén prohloubil a kalně se tam zaleskla hladina rozsáhlého bažinatého jezera. Odkudsi sem zazníval zvuk *lokalí*. Skřetí signální buben znovu a znovu opakoval výstražný virbl. Zaslechla i troubení rohu.

Roh? Co to znamená? Jsou tam nějací lidé, nebo snad elfové?

Byli to snad elfové, kdo napadl Lohenriettinu věž?

Utíkala. Dostala se do zvláštního transu. Hladová a unavená, vztekla i vystrašená. Rozcestí bylo najednou tady.

Napravo, z vnější strany, byla hradba zavezená sutí. Vznikl tady povlovný svah, který o míli dál přecházel do Borového pásu. O osamělou břízu, vyrůstající na svahu kousek od hradby, se vsedě opírala *člověčí* žena.

Lidská žena? Tady, tak blízko Hengerone?

Lidská žena tam nebyla sama. V mokré trávě ležel nznak muž a ona držela jeho hlavu v klíně.

Dva člověci v pustinách? Co tady pohledávají? Jistě zodpovídají za útok na věž! Co udělali s Dannym?

Nomean klopýtla. Mimoděk zpomalila, protože si všimla dvou podivností. Za prvé: žena byla těhotná. Podle vzdutého břicha mohla klidně porodit i v několika příštích dnech. Za druhé: muž byl těžce raněný. Z prsou mu trčel konec šipky s barevným opeřením.

Doklopýtala k nim. „Kde je Danny?“ zachraptěla.

„Je v támhletem lese,“ zasípal muž. Z úst se mu vyřinul pramínek krve.

„Utekl Backerovi, neměj strach,“ dodal a znělo to doce-la vesele.

„Mlč, Rolfe, nevysiluj se,“ hlesla těhotná žena. Měla silnou auru, tak výraznou, že ji vnímala i Nomean, která v těchhle věcech nebyla nijak dobrá.

„Backer? To byl Joselin Backer, kdo se vloupal do věže?“ zeptala se Nomean. Znala jméno, nikoliv však Backera samotného. Jméno pocházelo z Thompsonova seznamu. Okamžitě se jí vybavily podrobnosti, poznámky napsané drobným Thompsonovým písmem. „Backer? Kuchařův syn? Jak se dostal až sem? Jak to dokázal?“

„Měl s sebou panenskou bojovnici jménem Daer,“ řekla

žena. „Když už Daer nepotřeboval, poslal ji sirénám... Daer je mrtvá...”

Těhotná žena měla hezký hubený obličej a dlouhé světlé vlasy, spletené do dvou volných copů. Byla oblečená do jelenicové haleny a obutá do mucklutin vysokých až ke kolenům. Tvář měla zšedlou únavou, mluvila zmateně, ale dávala si pozor, aby vyslovovala zřetelně.

„Daniel a Justýnka utekli do lesa,“ vysvětlila. „Rolf se Backerovi postavil, zdržel ho. Backer ho střelil šipkou. Děti stačily utéct. Schovaly se v mlze.”

„Děti? Jaké děti? O kom to mluvíš?“ znejistěla Nomean. Pokusila se vzkřísit starý dobrý vztek: „Jak vypadá ten Backer? Najdu ho a uříznu mu hlavu! Do hajzlu! Zabiju každého pitomého člověka, kterýho potkám!”

Noví přátelé

Rozběhla se dolů po svahu. Kamenitá pláň klesala, pak začínaly stromy. Rostl tam borový les. Nízký a protáhlý hřeben, zalesněný borovicemi, spojující Zahradu sirén s Bezejmenným městem, měl jméno právě podle stromů: Borový pás.

Než doběhla k lesu, několikrát se ohlédla. Kdo jsou ti dva? Proč pomohli Dannymu? Jaký z toho měli prospěch? Nebo lžou?

Už byla mezi stromy. Borovice voněly pryskyřicí, pod nimi vyrůstalo borůvčí. Rozhlédla se. Les byl zdánlivě přehledný a táhl se do daleka.

„Danny?“ zaječela. „Danny! Danny, do prdele!“

Všimla si pohybu. Mezi hnědými kmeny borovic se blížil černý stín. Pes.

Štíhlý elfský ohař.

Nedokázala se vzchopit k obraně. Jenom se dívala na psa, který ladně přeskakoval trsy borůvčí. Ani si to

neuvědomila, a už byl u ní. Kdyby byl chtěl, mohl ji povalit a rozervat jí hrdlo.

Ale on nechtěl.

Zastavil se před Nomean. Upřeně se jí zadíval do očí. Dvakrát štěkl. Pak se otočil a odskákal zpátky do lesa.

Elfští ohaři dokážou telepaticky *hovořit* se svými pány. Nomean měla jen kapičku elfské krve, stejně však pocho-pila, co jí sděluje. Ze srdce jí spadl obrovský kámen.

Dívala se, dokud pes nezmizel mezi stromy. Úlevný pocit ji připravil o sílu. Přála si mít zpátky svůj drahocenný vztek, ten však zmizel. Zůstala jen tupá bolest hlavy.

Uvědomila si, jak je unavená. Opřela se o kmen boro-vice, odzátkovala čutoru a zhluboka se napila. Zašátřala v brašně, hledala něco k jídlu. Gobliní služka jí připravila samé výživné věci: sušené maso, ječné placky, kandovaný med. Všechno to bylo tuhé a k neukousání.

Obrátila se, krok za krokem stoupala zpátky do sva-hu. Plahočila se řídkou trávou. Vracela se k neznámým lidem.

Když k nim došla, žena se zeptala: „Kde jsou děti?“

„Mají je elfové... Děti jsou teď u elfů. Poslali za mnou psa, ten mi to *pověděl*...“

„Ah, elfové,“ přikývla žena. Zřejmě se tím všechno vysvětlovalo.

„Já se jmenuju Margaretta,“ dodala, jako by to mělo nějaký význam.

„Já jsem Nomean.“

„Já vím. Rolf mi to řekl.“

Nomean se zadívala na muže. Byl docela hezký, asi třicetiletý. Měl delší tmavé vlasy, bledý bezvousý obličej a na něm temné šmouhy. Nejspíš si tváře otíral zakrvácenýma rukama. Byl oblečený do kalhot z pevného plátna a do kožené kazajky, podbíjené kovovými pásky, jaké se v Pohraničí říká *brigantina*. Proti šipce ze samostřílu mu

brigantina nepomohla. Dýchal mělce, v koutku úst mu zasychala krev.

Zdál se jí povědomý. Pak ho poznala.

„Já tě znám,“ vyhrkla. „Ty jsi ten *člověk*, co pracoval pro Grunforse! Vždycky jsi mě hlasitě zdravil. Křenil ses, vnucoval ses... obtěžoval jsi mě!“

Rolf se zakuckal vlastní krví: „Já myslím, že s obtěžováním je konec... už to neudělám... slibuju.“

Přemýšlela. Věděla, že by se měla vydat do bažin a najít Dannyho. Bažiny jsou teď bezpečné, alespoň co se týče skřetů. Bubny *lokalí* vytrvale vyzývají klid zbraní. Chtěla však zjistit, co se stalo s Učitelem. Nepřátelé ho nejspíš zabili... Potřebovala si s Učitelem promluvit – ať s živým, nebo s mrtvým.

„Jsem léčitelka,“ ozvala se Margaretta. „Dokázala bych Rolfa zachránit. Jenže jsem unavená. Nedokážu vyndat tu šipku.“

Do této chvíle byli Nomean lhotejní. Dva *člověci* v pustinách? Ať se o sebe postarají sami. Nic jim nedlužila. Pak z náhlého popudu vyslovila větu, která převrátila celý její život naruby: „Pomůžu vám.“

„Jsem léčitelka...“ zopakovala tiše Margaretta.

„Nejsem hluchá,“ odsekla Nomean. „Nepotřebuju léčitelku. Mám s sebou dryjáky, který oživí i mrtvýho...“

Pustila se do práce. Odstrojovala se z řemení, odepínala brašničky a zbraně. Rozepnula lékárenskou brašnu. Na pruh jelenice položila pazourkový skalpel, který před lety ukradla otci. Pazourek je skvělý – neztrácí ostří, nerezaví. Vedle skalpelu si připravila fióly s medikamenty. Svorky z rybích kostiček. Nakonec kostěnou jehlu s navlečenou reznou nití.

„Někde máme kotlík... Nemám převařit vodu?“ nabídla se Margaretta.

„Chceš se snad umýt? Nebo umýt jeho? To by nebylo

špatný, smrdí jako tchoř... Hele, musím mu sundat brigantinu. Radši jdi dál, bude sebou házet. Mohl by tě praštit do břicha, a to bys nechtěla. Když seš tak hr, dej se do vaření. Ohřej vodu, rozpustíme v ní med. Najdeš ho tady v tý brašně...”

Margaretta poslechla. Vyvlékla se zpod Rolfovy hlavy, kterou pak opatrně uložila na zem. Z batohu, pohozeného o kus dál, vytáhla očazený kotlík. Sbírala březové klacíky.

Nomean si prohlížela šipku, trčící z Rolfových prsou.

„Nemám nikoho, aby tě přidržel,“ vysvětlila mu. „Musíš se přemoct. Jestli sebou budeš házet, umřeš. Je to na tobě.“

„Jo, bez obav. Hlavně se do toho pusť,“ hlesl Rolf. Z úst mu vytekl další pramínek krve.

Chytila šipku levičkou, do pravice popadla ostře nabroušený zálesácký nůž. Podařilo se jí přeříznout dřík jediným pohybem. Rolf se zazmítal, ale už bylo hotovo.

Opeření bylo pryč. Nomean se mohla pustit do svlékání probíjené vesty. Rolfova brigantina se zapínala na bocích, přetahovala se přes hlavu. Nomean rozepjala přezky. Zvedla přední díl, vyvlékla ho z pahýlu šipky. Tím odkryla košili, zatvrdlou koláčem zaschlé krve. Nechtělo se jí Rolfa svlékat úplně, otvor pro hlavu byl příliš úzký. Prostě mu položila přednici brigantiny přes obličej.

Rozřezala košili a odkryla Rolfovu hrud'. Šipka vnikla do těla pod levou prsní bradavkou. Nejenže probodla plíce, nejspíš i škrtila o srdce.

„Teď se pořádně nadechni,“ přikázala Rolfovi. „Nadechni se co nejvíc. Pak zadrž dech.“

Snažil se ze všech sil. Se sípavým zvukem do sebe nadohovával vzduch.

Odzátkovala flóly s tekutinami. Uchopila do pravice skalpel. „Teď dej pozor. Rozříznu tě a vytáhnu hrot.“

„Huhhhh...” ozvalo se zpod přednice brigantiny.

Ještě na něco si vzpomněla: „Jsi vyčůraněj?... Hm, asi už to necháme být. Ted!“

Zajela pazourkovým ostrím mezi Rolfova žebra. Rána se rozchlípla, žlutě se zaleskla blána, obalující plíce.

Tlačila pazourkové ostrí hlouběji. Protrhla blánu a odkryla pórovitou hmotu plic, ze které, jak Rolf prudce vydechl, vyrazily desítky bublinek. Rolf kýchl. Brigantina se mu svezla z tváře. Z úst i z nosu mu vylétly krvavé hleny a postříkaly Nomeaninu tvář.

Udeřila ho dlaní do prsní kosti: „Lež!“

Vyrážel kvílivé zvuky, dusil se. Z posledních sil se snažil odplazit, naznak se odstrkoval nohama.

Znehybnila ho *ledovou dýkou*, tak slabou, jakou jen dokázala. Vlastně to měla udělat hned. Proč ji to jen nena-
padlo?

Vrazila levici mezi žebra, rozevírala škvíru co nejvíc. Páčila šipku. Pórovitá plíce se smrskla do těsné hroudy, velké jako pěst.

Zapáchla jednou, dvakrát. Hrot byl najednou venku.

Na zpětných háčcích ulpěly houbovitě kousky plic.

Z čela jí stékal pot, páčil ji do očí. Nešlo to tak dobře, jak by si přála. Rolf, ztuhlý, znehybněný kouzlem, dokázal jen mátožně pohybovat nohama. Nemohl dýchat.

Margaretta klečela vedle něj, držela ho za ruku. Dodávala mu *sílu*. Kdyby to neudělala, byl by už nejspíš zemřel.

Nomean, levici stále vraženou mezi žebry, lila do rány obsah lahviček. Nejdřív hojivý roztok. Potom regenerační roztok. A nakonec to nejvzácnější. Speciální lektvar.

Zázračný lék, neuvěřitelně silný a tak vzácný, že ani nemá jméno. Lektvar věčného života, který zajistí, že tělo přestane stárnout. Poslední z těch, které vyrobil její otec.

Nikdo už takový nepřipraví.

Původně jí ani nepřišlo na mysl, že by lektvar vyplývala

na nějakého pitomého *člověčího* žoldáka. A přesto, v náhlém popudu, ho vylila do díry mezi žebry.

Rolf se dusil.

Popadla okraje rozříznuté kůže, přitáhla je k sobě a spojila svorkami. Sáhla po nádobce se žlutou masťou. Naplácala masť v tlusté vrstvě, vmačkala ji dovnitř. Žlutá hmota ucpala díru, a to se projevilo vzápětí: Rolf se nadechl.

Poulil oči, prskal krev, ale dýchal.

Chopila se jehly s nití. Sešívala Rolfa rychlými stehy, jehlu zabodávala skrz masť hluboko do masa. Po celou tu dobu se z Rolfova hrdla draly přiškrcené zvuky. Znělo to jako chroptění umírajícího zvířete.

Skončila se zašíváním. Ukousla nit těsně u Rolfova hrudníku, přitom si lízla krve. Měla nasládlou a zároveň slanou chuť, snad to bylo tím, že se smíchala s potem.

Popadla připravenou náplast: široký pruh lýka, namazaný lepkavou hmotou. Připlácla náplast na ránu. Předloktím si otřela pot, ruce měla až po zápěstí zakrvácené.

Mimoděk se zadívala na temnou skvrnu, rozšiřující se v rozkroku Rolfových kalhot: „Že jsem se vůbec ptala...”

„Trápila jsi ho zbytečně,“ hlesla Margaretta. „Už ho nedokážu udržovat. Umře...”

„Za chvíli se to zlepší,“ vysvětlila jí Nomean. Zarážela zátky do prázdných lahviček, ruce se jí trásly. Z obočí jí visel Rolfův krvavý hlen.

„Máš oheň? Bude mít hroznou žízeň...”

Přiložila ruku k hromádce březových větví a vyvolala docela malé kouzlo. Dřevo vzplanulo.

Postavila kotlík na dvě nejsilnější větve, nalila do něj vodu z čutory a naházela kostky medu.

„Co bylo v těch lahvičkách?“ zeptala se léčitelka.

„Ani se neptej... V téhle byl speciální lektvar... Mým otcem byl Alarich Touraine, jestli to nevíš. Temný mág.

Než umíchal tenhle lektvar, zkoumal životní procesy nej-různějších tvorů. Zvířat, orků, lidí, elfů. Rozřezával je zažíva... nakonec získal, co chtěl. Desítky bytostí zemřely, ale teď to snad zachrání tvému manželovi život.“

„Není můj manžel,“ vyhrkla léčitelka. „Jenom přítel...“

„Je otcem tvého dítěte?“

„Ne... můj manžel zemřel na začátku jara...“

Rolf sebou zahýbal, znehybňující kouzlo sláblo. Zasténal. Nomean sebrala z ohniště kotlík, podložila Rolfovi hlavu, přiložila mu okraj ke rtům. Hltavě pil.

Pak se důkladně napila sama. Voda byla vlažná a sladká jen trochu. Kousky medu zůstávaly přilepené na dně.

Zbytek oslazené vody podala léčitelce: „Dopij to. Další vodu už nemám. Musíme ho zvednout a dopravit do věže. Tam je všechno: voda, jídlo, bezpečí.“

Znovu si navlékla řemení, ověsila se brašnami i zbraně-mi. Postavila se nad Rolfa: „Tak půjdeme, človíčku.“

Shýbla se, popadla ho v pase a vytáhla na nohy. Byla mnohem silnější, než vypadala.

Rolf se zapotácel, ale zůstal stát. Přehodila si jeho ruku kolem krku, což šlo snadno, protože byla o hlavu nižší.

„Tak jdeme, jedna noha, druhá noha. Margaretto, odcházíme.“

Vystoupali na chodník, vedoucí po horní hraně zdi. Po něm se vlekli zpátky k bráně. Těch šest mil, které museli překonat, se zdálo nekonečných. Rolf se držel statečně, dělal, co mohl, ale Nomean pod jeho váhou podklesávaly nohy.

Přemýšlela, jak se dostanou do věže. Branka je zavřená, zatarasená zevnitř. Bude mít dost sil, aby vyšplhala po zásobovacím laně a zvedla závoru?

Slunce se naklánělo k západu, rychle se ochlazovalo. Podzimní den byl krátký. Ploužili se dál. Rolfa rozpalovala horečka, hřál jako kámen vytažený z ohniště. Alarich

Touraine říkal, že *horečka je dobrá, tělo si pomáhá samo*. Nomean věděla, že až se Rolf pořádně napije, zlepší se to.

Konečně zahlédli Lohenriettinu věž, šedý válec za řídkým plotem z deštníkových stromů. V tuto chvíli od ní byli vzdáleni něco přes půl míle.

„Sejdeme dolů po schodech,“ ukázala Nomean ke schodišti, přimknutému k vnitřní stěně hradby. „Slezeme tady. U brány by se nám to po těch stupadlech nepovedlo.“

„Sirény,“ zasípěl Rolf.

„Sirény jsou pryč, utekly do bažin,“ uklidňovala ho.

Sestupovala po schodech první. Rolf se na ni navalil a ztěžknul ještě víc. Margaretta měla dost potíží se svým obrovským břichem. Schodiště bylo bez zábradlí. Měli namále, skoro přepadli dolů, ale nakonec přece jen sestoupili bez úrazu.

Závěje spadaneho listí se utápěly ve stínech. Bílé sochy v šeru svítily, jako by je nasvěcovalo nějaké kouzlo.

„To nejhorší máme za sebou,“ povzbuzovala je Nomean.

Čím to, že se s nimi tak rychle szila? Učitel jí to jednou vysvětlil. *Když někomu pomůžeš, budeš ho mít ráda. Pokud někomu ukřivdíš, začneš ho nenávidět. Takhle to je a nepátrej po tom proč.*

Dobře. Vyoperovala Rolfovi šipku, vylila mu do rány ten nejdražší a nejučinnější lektvar, jaký kdy existoval. Teď ho vleče už šestou míli takřka na zádech. To je důvod, aby si ho přímo *zamilovala*. Otlemeného žoldáka, který na ni v minulosti pokřikoval nejružnější lichotky a chlípně se na ni šklebil.

Zdaleka však neměli vyhráno.

„Sirény!“ vyhrkla Margaretta. „Jsou tady!“

Ve vzduchu náhle visel kyselý zápach. Přicházel támhle odtud. A ještě támhle... jedna, dvě...

Teď se ozývá i zpěv.

Nomean opřela Rolfu o strom: „Zůstaň tady! Nikam nechod!“

Sevřela svou malou hromovou hůl. Tu, která patřila *Mořským lidem* a kterou ukradl Vykotlaný zub. Bystrýma očima propátrává stíny. Pomaličku, kousek po kousku, otáčí hlavou. Po tváři jí stéká pot.

Támhle! Sotva patnáct kroků!

Stvůra natřásá rádoby ženský trup. Vyluzuje tóny, které každému muži zmámí smysly.

Hromová hůl *Mořských lidí* se nabíjí černým prachem a olověnou koulí. Odpaluje se doutnákem, Nomean však stačí prst. Jakýpak doutnák, když ovládá ohnivá kouzla.

Příkládá k otvůrku ukazovák. Vyvolává jiskru.

Prááásk!

Z ústí hromové hole vyraží zášleh plamene, za ním se valí hustý dým. Večerní ticho je rozerváno na kousky.

Olověná koule naráží do exoskeletu a prolamuje ho dovnitř. Odráží se od zadní části krunýře, rotuje vnitřkem rozměklého těla.

Tahle siréna už to nerozchodí, nebo spíš nerozplazí!

Nomean, ohlušená výbuchem, vnímá Margaretin křik. Rolf objímá kmen deštníkového stromu, Margaretta se k němu přimyká, jako by ji snad mohl ochránit. Ječí z plna hrdla. Druhá siréna je sotva pět kroků od nich.

Nomean napřahuje ruku, od prstů se jí odděluje ohnivá koule.

Huuuůůššš!

Ohnivá koule se zahryzla do spodní, červí části těla. Zvuk se mění na šššccsss! Zní to, jako by se něco škvířilo na pánvi. Od sirény se valí puch spáleniny. A také kysele *výkřiky*. Sirény jsou němé, dorozumívají se pachem, a tahle, soudě podle intenzity, přímo *ječí* bolesti.

Nomean je skokem u Rolfa, podpírá ho, vleče ke věži: „Už jen pár kroků! To dokážeš!“

Margaretta však vidí, v čem je problém: „Dveře jsou zavřené! Nedostaneme se dovnitř!“

Ze dvou či tří stran přilétají pachové výzvy. Sirény tu nebyly pouze dvě. Je jich tu víc – a smečka teď obkličuje kořist.

Mají jedinou možnost: vylézt na schody, přilepené k Lohenriettině věži. I když jsou vrátka zavřená, ve výšce patnácti stop budou v bezpečí. Ale co když je sirény obleh- nou? Co až dojde Nomean černý prach i kouzelná síla? Zůstanou sedět na schodech v mrazivé noci, bez vody a bez ohně...

„Vyrázím dveře ohnivou koulí,“ vřeští Nomean. „Uhněte!“

Sama si není jistá, jestli bude mít sílu ještě na jednu ohnivou kouli. A náhle...

Vrátka se otevírají.

Stojí v nich prapodivná postava. Dlouhé vlasy a vousy má plné skvrn. Tkanou košili, své jediné oblečení, má rozervanou od levého ramene až k boku. Kymáčí se ze strany na stranu.

„To je ten starý muž! Backer ho zabil!“ vříská Margaretta. „Tys ho oživila na dálku? Přikázalas mu, aby nám otevřel? Nebo ho oživil Backer a nechal ho tady?“

Margaretta už je ochotná uvěřit všemu. Že by se Backer, ten zvědavý, příčinlivý parchant, naučil oživovat mrtvolu?

„Není mrtvý,“ vysvětluje jí Nomean.

Vychrtlý stařec se kymáčí, obnažený bok má pokrytý škraloupem zaschlé krve. V ruce drží šipku ze samostřílu, přesně takovou, jakou vytáhla Nomean z Rolfa. Je jasné, co se stalo. Stařec si vyrval šipku z těla.

„Je úplně studený,“ vzlyká Margaretta. Dokáže číst auru, umí poznat teplotu i na tuhle vzdálenost. „Je mrtvý! Já tam nepůjdu...“

„Do hajzlu!“ ječí Nomean. „Ze všech stran se k nám hrnou sirény! Polez!“

Podivný stařec se kymácí ze strany na stranu. Mlčí.

„Nemůžeme dovnitř,“ chrčí Margaretta. „On *obživl*...“

Strach ze sirén je však silnější. Léčitelka stoupá po schodech, před sebou jako štít postrkuje Rolfa.

Nomean stojí před starcem: „Já jsem Nomean! Vzpomeň si, Mrzoute! Nomean! Tourainova dcera!“

Stařec se kývá sem a tam. Mlčí.

„Víš, kdo jsem? Víš, kdo jsi *ty*? Vzpomínáš si?“

Rty, ukryté v houštině zcuchaných vousů, se konečně pohnuly: „Kde je chlapec?“

„Mají ho elfové! Je naživu! Mají ho ti pitomí dlouhoušáci! Tak nás pusť dovnitř!“

Stařec couvá, uvolňuje dveře.

Vtáhli Rolfa do věže. Léčitelka se dotkla starcovy ruky: „Je úplně studený, věděla jsem to. Je mrtvý!“

„Už se konečně uklidni!“ křičí Nomean. „Je živý! Můj otec na něm zkoušel všechny možné lektvary a on je teď skoro nesmrtelný! Po každém zranění zregeneruje!“

Chytila starce do náruče, dýchala mu do špinavých vlasů: „Zvorali jsme to, Mrzoute, ale Danny je naživu... Zkazili jsme to... Danny utekl... ale žije!“

Odpovědí je nezřetelné zamumlání: „Ty jsi Nomean. Já jsem Frank Ormond. Ty jsi Nomean. *Nezapomněl jsem*...“

Hengerone

*Stalo se to krátce před začátkem letopočtu Hraničních zemí. Průzkumný oddíl Šesté legie se prodral Orcigardem až k Hrázi. Onen průzkumný oddíl tvořily zhruba dvě stovky mužů a jejich rozkaz zněl: **dojít těmi zatracenými bažinami tak daleko na sever, kam až to půjde, a tam vybudovat opěrný bod.***

Na severovýchodním okraji Hráze našli prastaré opevnění. Připravili se k přezimování. Vyslali hlídku s hlášením, že rozkaz byl splněn a opěrný bod je zajištěn.

Hlídka na základnu Šesté legie nikdy nedorazila. Patrně byla pobita orky.

Následujícího jara přišel onen den, kdy byla Šestá legie rozpuštěna, vojákům byla přidělena půda a území bylo rozděleno do dvou částí, jen formálně podléhajících Říši. Tehdy vzniklo vévodství Barro a království Arkastie. Na průzkumný oddíl se zapomnělo. Odepsali je. Řekli si, že ony dvě stovky vojáků padly za oběť bažinám a orkům. Průzkumníci však žili dál a plnili rozkaz – drželi opěrný bod, sídlo, které nazvali Hengerone. Bojovali s orčími klany. Orkové jsou krutí bojovníci, ale průzkumníci byli nelítostnější. Bojovali a vítězili. Potřebovali jídlo – brali si ho od poražených orků. Potřebovali nové bojovníky, ale chyběly jim ženy, které by jim je porodily. Tak si vojáci brali orčí samice a obcovali s nimi. Tím vznikla zvláštní smíšená rasa, nepodobná ani orkům, ani lidem.

Lidé a skřeti jsou si navzájem odporní, k jejich míšení dochází jen zřídka. Orkolidských kříženců je nesrovnatelně méně než půlelfů. Za celý svůj dlouhý život jsem čisté půlorky potkal snad jen dva nebo tři – a žádný z nich nevypadal jako bojovníci z Hengerone. Půlorkové z Hengerone jsou jiní.

*Pokud se spáří lidský muž se skřeticí, či snad skřet s lidskou ženou, bude se mládě podobat deformovanému člověku s našedlou pletí, s podivnými, poněkud žabími rysy, možná i s přerostlými spodními špičáky. U půlorků z Hengerone je to jinak. Někteří se podobají spíše lidem, jiní zase spíše skřetům, **všichni** však mají bledou lidskou pokožku a v ní šedé ostrůvky hrubé skřetí kůže.*

*Samotní obyvatelé Hengerone o sobě nemluví jako o půlorcích, považují se za **poslední vojáky Šesté legie**. Na*

všechny ostatní – na lidi, skřety i na elfy – se dívají s pohrdáním. Pro nikoho nemají ani soucit, ani slitování.

Tvrdý život se odrazil na jejich zvycích. Společenské zřízení v Hengerone bych nazval **válečnickou demokracií**. Vládou zde rody prostřednictvím svých **starších**. Rodů, založených původními členy průzkumného oddílu, je v současné době osm. V minulosti jich bylo více, některé však ztratily vliv a rozpadly se na jednotlivé rodiny, jiné úplně zanikly. Avšak i bojovník z nevýznamné rodiny smí promluvit na shromáždění a je mu nasloucháno.

V Hengerone nejsou psané zákony, jen zvykové právo, které je uplatňováno podle okamžité nálady. Obecně není nic, co by nebylo možné vyřešit prostřednictvím **souboje**. Tyto souboje jsou značně ritualizovány, aby docházelo k co nejmenším ztrátám na bojové síle. V souboji prohrává ten, kdo se první dotkne země trupem nebo hlavou. Pokud někdo padne záměrně, je považován za zbabělce. Jestliže si však lehne až po druhém zranění, soudí se, že pro obhajobu své cti udělal dost.

Odvaha a bojová zdatnost jsou v Hengerone velmi ceněné, vždyť Hengerone už víc než sto padesát let žije z loupeží. Půlorkové okrádají skřety. Pořádají válečné výpravy na Hráz, kde stále přežívají ptákohlavci. Bojují s elfy z Izironku i s elfy od Kančího klu. Tu a tam skrytě útočí na lidské osady. Hengeronští bojovníci jsou od útlého věku vychováváni k naprosté tvrdosti. Neustále musejí projevovat odhodlanost, připravenost k boji, krutost k nepřátelům i k sobě samým. Je jim zapovězeno projevovat emoce – s výjimkou vzteku, zloby a pohrdání. Je zvláštní, že i přes tuto výchovu jsem se setkal s několika vstřícnými, přívětivými a přátelskými půlorky.

Tím, čeho si v Hengerone váží nejvíce, je **čest**. Čest musí být stále udržována, **opečovávána**, pomocí množství drobných, těžko pochopitelných rituálů. Ztráta cti je pro bojovníka horší než smrt a přináší pohanu celému rodu.

Nedostatek žen v prvních dvou generacích a skutečnost, že hrdí průzkumníci museli vzít zavděk opovrhovanými skřeticemi, se v Hengerone projevuje dodnes. Lidské ženy znamenají pro půlorky nejvzácnější majetek. Ještě cennější jsou elfky, ovšem těch je v Hengerone vždy jen nepatrné množství. Elfky, na rozdíl od lidských žen a skřetic, dokážou zemřít tak, že si to prostě přejí. Většina zajatých elfek raději volí smrt než živoření v hengeronském otroctví.

Hlad půlorků po lidských ženách je příslovečný. Téměř celé jedno století bojovaly Hraniční země s komandy lovců otrokyň. Hengerone, zbohatlé zlatem z pterrských chrámů, nasávalo další a další zástupy nešťastnic. Kolem roku 130, pod tlakem administrativy z Thonnieriky i z Barge, bylo v Hengerone postaveno loupení žen mimo zákon. V Arkastii i v Barro jsou sice stále unášeny ženy a dívky z farem, ale už v mnohem menší míře, než tomu bylo dříve.

Hengeronští válečníci mají ke svým manželkám a dcerám majetnický vztah. Hengeronská samice nemá duši, je jen nástrojem k uspokojení bojovníkových potřeb a k rození nových válečníků. Otcové prodávají dcery za peníze tomu, kdo nabídne nejvíc, a po prodeji se o ně už nezajímají. V Hengerone neexistuje vztah tchán–zeť. Takovéto pokrevní svazky tu nic neznamenají.

Hengeronské ženy jsou nadosmrti izolovány v domech jednotlivých rodů a je s nimi zacházeno s bezohlednou tvrdostí. Půlorkové od svých samic vyžadují poslušnost a dokážou si ji vynutit. Zároveň se však o svůj majetek dobře starají. Z panenských bojovnic jsou v pozdějším věku školeny léčitelky a porodní báby, takže se manželkám a dcerám dostává slušné lékařské péče.

Hengeronští řemeslníci se proslavili zejména výrobou pout, napínacích žebříků, bičů, rákosek, kroužků do nosů, uší i jiných částí těla. V Hengerone není pěstováno žádné umění s výjimkou proslulých rytin. Půlorčí „umělci“ ryjí

své zvrácené, ale skvěle provedené kresby do desek z mědi. Pomocí lisů je možné rytiny otiskovat na papír desetkrát, stokrát. Sešity vázaných, ručně kolorovaných mědirytin jsou v Thonnierice žádaným zbožím, jejich pouhé vlastnictví je však trestáno církví Zářícího.

*Co se týče náboženství: půlorkové vyznávají Dvanáctku Hromovládného Yra, což je pochopitelné, protože Hengerone vzniklo ještě před skutečným nástupem víry v Dvojedinou bytost. Půlorkové však svou víru pomíchali s orckým šamanismem i s krvavými rituály pterrů. Kromě toho vytvořili kult panenských bojovnic, což je jejich způsob **obětování panny**. Z unesených lidských dívek jsou vybírány ty nejmladší a nejpěknější. Dostane se jim tvrdého několikaletého výcviku. Dívky získají netečnost k bolesti, pružnost, vytrvalost, zručnost v boji se zbraní i beze zbraně. Pak, oblečeny do dráždivých přiléhavých obleků, mohou volně procházet ulicemi a nikdo se jich nesmí dotknout. Tento kult, obětování panenství tím, že je nikdo nesmí porušit, nám může připadat směšný, avšak půlorkové, které rozvážení i ženská silueta nakreslená na zdi, jsou vystaveni těžké zkoušce.*

Nakonec se zmíním o samotném Hengerone jakožto městě.

Hengerone se nachází na ostrohu mezi Hrází a Zahradou sirén. Nejspíš je v dávných dobách vystavěli ptákohlavci, to však není jisté. Schodiště i vstupní otvory domů měly sloužit bytostem s menšími tělesnými proporcemi, než mají lidé. Hradby, průčelí domů a veřejná prostranství však postrádají obvyklé pterrské ozdoby.

Zlé jazyky tvrdí, že Hengerone se podobá rozpláclému třípatrovému dortu. Na samém vrcholku se tyčí osmiboká Citadela, dnes téměř opuštěná. Kdysi ji obýval rod založený velitelem průzkumného oddílu, ten však postupem času ztratil vliv. Dnes v Citadele přebývá jen pár staroušků.

*Mezi Citadelou a vnějším pásem hradeb se nachází prstenec nazývaný **Sighe**, což v elfštině znamená První. Právě v něm žije většina půlorků. Čtvrť **Sighe** je tvořena jedinou širokou ulicí, z obou stran lemovanou domy, přimknutými k vnitřní i vnější hradbě. Mluvit o domech je však zavádějící. Každý z **domů** je samostatnou pevností, komplexem budov s vnitřními zahradami a terasami, na nichž je možné pěstovat zeleninu, chivu i pšenici. Půlorkové o tom neradi mluví, nepovažují se za zemědělce, v základním zásobování je však Hengerone soběstačné. V dobrých rocích olupují hengeronští válečníci orčí kmeny, plení pole ptákohlavců na Hrázi a dovážejí potraviny z Likaria. Pokud se však něco zvrtné, dokáže Hengerone přežít jen z vlastních výpěstků.*

*V úplně nejnižším patře města se nachází jakási předsín Sighu, zvaná **Tröoch**, což v jazyce orků znamená „nepotřebná věc“. Tröoch netvoří prstenec, i když tak při pohledu od jihu vypadá. Obepíná sotva polovinu vnějších hradeb Sighu a při pohledu z Citadely se prý podobá odkapávající kapce.*

Tröoch je velmi poničen zubem času. Více než polovina budov byla zničena počasím, orky i rostlinstvem. A přece je Tröoch místem, kde se půlorkové setkávají. Zde se nacházejí dílny řemesníků, obchody, sklady, chrám Hromovládného Yra i amfiteátr, který prý v minulosti sloužil k zápasům gladiátorů a v němž se dodnes konají shromáždění bojovníků. V Tröochu žijí ti, kteří do Hengerone nepřínáležejí rodem: gobliní obchodníci a řemeslníci i pár lidí vyhnaných z Hraničních zemí.

Frank Ormond: Zapomenutý čas, zapomenutý svět

Kapitola třetí

Chlapec jménem Daniel

Andres, Arietta a Stín se brodili rákosovými poli, občas vešli do olšových hájů, kde jim nohy vážly v rozbředlém bahně. Slunce se sklánělo k západu. Andres si ani nevzpomínal, kdy se naposled najedl. Zvuk orčích bubnů se ozýval z různých stran, zdálo se, že se točí ve větvích olší stejně jako vítr. Byli by se ploužili snad až do skonání světa, kdyby je za soumraku nevyčenichal pes. Z rákosí vyběhl štíhlý černohnědý ohař. Byl ze stejného chovu jako ten, který před lety prokousl Andresovi rameno. Elfský pes. Tenhle však neútočil. Oběhl poutníky v půlkruhu – tam a zase zpátky. Goblin měl kamennou sekeru pohotově, ale půlelfka mu položila dlaň na rameno: „Klid, žabáčku. Konečně se dozvíme, co se děje.“

Pes vyskákal na nejbližší pahorek, párkrát štěkl a táhle zavyl. Šli za ním. Pes uskakoval, hlídal si, aby se k němu nepřiblížili víc než na pět kroků. „Počkáme,“ řekla Arietta. Jako půlelfka toho o elfských psech věděla nejvíc.

Vyšli po pahorku o kus výš. Posedali na studenou zem, pokrytou spadáným listím. Andres se opřel o olšový kmen a na chvíli usnul. Probudil ho hovor. Otevřel oči, soumrak už se změnil v noc. Arietta mluvila s útlým, asi pět stop vysokým tvorečkem, jehož tmavý plášť splýval s nastávající nocí.

„Za wagech zfar Daniel yratch...“ říkal právě tvoreček dětským, či snad dívčím hlasem.

Arietta jásavě vykřikla: „Danny je v pořádku! Utekl Backerovi a je u elfů! Žabáčku, Danny žije!“

Popadla goblina v pase, zdvihla ho a zatočila se s ním kolem dokola. Stín se té důvěrnosti nebránil, což znamenalo, že i on je štěstím bez sebe.

Arietta postavila goblina na zem. Mluvila dál. Ona jediná se dokázala dorozumět elfsky a neznámý příchozí buď nechtěl, nebo nedokázal mluvit obecnou řečí.

„Ptá se, jestli jsme viděli sirény a kde jsme je viděli,“ vysvětlovala Andresovi a Stínovi. „Pověděla jsem jí, že jsme jednu zabili na východním okraji Smetišť. To je pro ně překvapení. Vůbec nepočítali s tím, že by se sirény vydaly přes Smetišť.“

„Tohle je elf? Proč je tak mrňavej?“ vyhrkl Andres. Měl o elfech jiné představy.

„Nejspíš proto, že je to elfinka, a navíc pěkně mladounká,“ vysvětlila mu Arietta.

„Co tady dělá?“ zeptal se goblin. „Co hledá elfská fena v bažinách?“

„Ona toho moc neví. Před pár dny vyrazili z Ynaveraku. Vede je nějaký Craech Seeikha. Já ho neznám, ale Thompson mi o něm povídal. Prej je to pěkný hajzl. Tenhle Craech se nějak dozvěděl o Backerově výpravě. Pobral všechny, kdo s ním byli ochotní jít. Vyrazili, aby, jak říká tahle mrňka, zachránili *Dítě osudu*. Můžeme bejt rádi, že se jim to povedlo.“

„Kde najdeme Daniela?“

„Tady ta maličká toho víc neví. Nebyla u toho, když Daniela našli. Elfské hlídky jsou roztažené v bažině a s Craechem se dorozumívají na dálku – pomocí rohů a taky nějakou tou elfí telepatii. Craech uzavřel mír se skřety. No, pěkně to tomu Craechovi vyšlo. Sirény jsou venku ze Zahrady, a jestli s nima může někdo zatočit, tak jsou to elfské lovkyně a jejich psi. Craech Seeikha, zachránce orků – to je dobrý, ne? Hele, vymámím z ní nějaký jídlo.“

Arietta se znovu pustila do konverzace v elfštině. Malá lovkyně sáhla do brašny a podala jí pár proužků sušeného masa. Pak mávla rukou na pozdrav a se psem po boku zmizela ve tmě.

„Utáboříme se,“ zaskřehotal goblin. „Mám žízeň. Opatříme si nějakou vodu.“

Jeho poslední prohlášení bylo trochu divné, protože voda se rozprostírala všude kolem. Byla to však až příliš živá voda. Tak živá, že ji odmítl pít i Stín ve tváři, který jinak lokal přímo z jezera, v němž se hemžily vodní vši.

Arietta sestoupila do rákosí, nabrala do očazeného kotlíku vodu. Z osamělé břízy, vyrůstající mezi olšemi, olámali pár větví. Zakrátko pod olšemi plápolal hřejivý ohýnek. Zavěsili nad něj kotlík s vodou. Jeden vedle druhého se posadili na povalený olšový kmen, žvýkali sušené maso, dívali se do plamenů.

„Ty umíš elfsky, Arietto?“ zeptal se Andres. „Vždyť jsi říkala, že jsi z města...“

Arietta si poklepala ukazovákem na spánek: „Celou elfštinu mám odjakživa tady. Thompson tomu říká *rodová paměť*. Nemusíš se nic učit, prostě se s tou znalostí narodíš – teda pokud jsi elf, nebo alespoň půelf.“

„Rodová paměť?“

„Hele, já jsem po svejch elfskejch předcích nezdělala nic užitečného. Thompson umí kouzlit, svede ledovou

dýku i ohnivou kouli. Vidí ve tmě mnohem líp než já. Jiní půlelfové zvládají kouzlo neviditelnosti, umí léčit, věští budoucnost. A co jsem dostala do vínku já, aha? Jenom tu pitomou milostnou touhu. Věčně hárám jak fena a nemůžu si pomoci. Tak bys mi snad dopřál pár těch elfskejších slovíček, ne?“

Čekali, až se voda převaří. Pak čekali, než vychladla. Přes plátýnko ji přecedili do čutory. Teprve potom si dopřáli pár loků. Voda měla ohavnou chuť, ale zahнала žízeň.

Pak se pokusili usnout. Spali vsedě na kmeni povalené olše. S Ariettou uprostřed se k sobě tiskli boky a vzájemně zahřívali tělesným teplem. Přes záda si přehodili pokrývky, hlavy položili na kolena.

Pro Andrese to nebyla pohodlná noc, ale přece jen se trochu vyspal.

*

Před svítáním začalo pršet. Dešťové kapky vytrhly spáče z neklidné dřímoty. Znovu rozdělali oheň, hráli se v teple plamenů, zatímco na ně shora padal vytrvalý podzimní déšť. Mělo to jednu výhodu – mohli nachytat do kotlíku dešťovou vodu a uhasit žízeň.

Jak se rozednívalo, rozezněl se vzduch hlasem bubnů, ze dvou či tří stran přizvukovaly elfské rohy. Občas se nad bažinou rozlehlo táhlé psí zavytí. Stín poobracel pár kameňů, z padlé olše odloupal velké pláty kůry. Shromáždil bohatou kořist: červy, dešťovky a pár brouků. Usmrtil je, rozpáral pazourkovým nožikem a vymačkal obsah střev. Rozkrájené kousky nechal omýt dešťovou vodou. Pak se o ně podělil se společníky. Andres bez chuti sežvýkal tři dešťovky a jednoho tučného bílého červa. O brouky neměl zájem, zdálo se mu, že na nich zbývá příliš tuhých částí.

„Hele, Stíne, tahle žoužel stojí za prd,“ vyhrkla Arietta,

když dožvýchala posledního zlatohlávka. „Dneska si uděláme loveckej den. Nachytáme žáby a upečeme pořádnou baštu. Neříkej mi, že by se tu mezi olšema nenašel ježek.“

„Na to zapomeň,“ kvákl Stín a vstal. „Jdeme dál. Zdrželi jsme se.“

Takže vyrazili. Putovali v dešti, brodili se vodou, která jim sahala po kolena a místy až po pás. Přecházeli nízké pahorky, porostlé olšemi, vrbami i břizami. Arietta za chůze lovila žáby. Všude jich bylo plno a ona se je snažila zasáhnout šípem. Netrefila se ani jednou, jen se pak zdržovala hledáním vystřelených šípů.

Od severu se hnaly mraky, déšť přicházel ve vlnách. Chvillemi se řinul jako neprůhledná záclona, pak byl najednou ten tam a umytá krajina se odkryla dodaleka. V takových chvílích dohlédl Andres až k Zahradě sirén. Měli ji po levé ruce, tyčila se nad krajinou jako bouřkové mračno.

Putovali neúnavně, ale pokaždé, když se vyjasnilo, byla Zahrada v té samé pozici. Andres měl pocit, že se vůbec nehýbou, či snad chodí v kruhu. Možná ale, že Zahrada putovala s nimi.

Kromě Zahrady a vzdálené Hráze se kolem nacházelo několik dalších orientačních bodů. Andres si je v duchu pojmenoval. Přímo na východě se tyčil *Svícen* – prastará věž s uraženým vrcholem. Na jihu, na oblém pahorku, se rozkládala protáhlá rozvalina *Spící skřet*. Nakloněná věžička se podobala hákovitému nosu, rozpadlé zdivo, kopírující pahorek, nafouklému břichu.

Zahrada sirén, *Svícen*, *Spící skřet*. Během dne se je Andres naučil znát a nenávidět.

Před polednem zahlédli skupinku orků. Asi pětadvacetilenná tlupa šla v řadě za sebou. Vpředu prošlapávali rákosí bojovníci, na ramenou měli položené oštěpy, na zádech zvětšené balíky příkrývek a kožešin. Za nimi se táhla mláďata a rozkynuté samice, vlekoucí kotle, hrnce

i nejmenší ze svých potomků. Řádka skřetů se k nim přiblížila na vzdálenost nějakých třiceti kroků. Když vůdčí samec rozpoznal člověka s půlelfkou, změnil směr a skřeti se zase vzdálili.

Dunění bubnů neustávalo. Stín pozorně naslouchal a nakonec řekl: „Danny je na Borovém pásu, v osadě Ostrého trna.“

„Seš si jistý?“

„Jo. Až zahlédneme Bezejmenné město, můžeme jít přímo.“

Putovali k severu, nebylo však možné jít přímo. V obtížném terénu kličkovali sem a tam, vyhýbali se hluboké vodě i bahnu. Drželi se vyvýšenin, prodírali se rákosovými poli. Po poledni, když vystoupili na další z oblých vršků, se na chvíli vyčásilo. Na severu, ve vzdálenosti asi pěti mil, zahlédli souvislý val. Táhl se od severovýchodního cípu Zahrady až daleko na východ.

„Támhleto je Borový pás,“ ukázala Arietta. „Znáš to tady, Stíne?“

„Ne. Ale někde v těch borovicích žije Ostrý trn. Slyšel jsem o něm. Je to hlupák. Myslí, že je silný. Žije na snadném místě, snadném pro půlorky. Příliš blízko Hengerone. Ještě nevytáhli, aby ho zabili a vzali si jeho samice, ale jednou to udělají.“

Andres se toužebně zadíval na vzdálené vršky borovic. Borový les? V tuto chvíli mu něco takového připadalo jako rajská krajina z Knihy Zářícího. Pak ho daleko na východě zaujal pahorek, ukončující Borový pás. Byl vzdálený asi patnáct mil, ale i na tu vzdálenost bylo znát, že se ježí svislými linkami. Jako by tam někdo vystavěl desítky věží a věžiček.

„Co to tam je?“ zeptal se. „Vypadá to jako nějaké město.“

„To je město beze jména,“ zazněla Ariettina odpověď.

„Poslední velké město ptákohlavců. Před dvěma stovkami let ho zničili elfové – a jméno města bylo *zapomenuto*.“

Dotkla se ukazovákem čela: „*Pamatuju* si to. Ten boj a tak. Někteří z mých elfských předků tam byli. Po dlážděných ulicích tekla krev. Ptákohlavci, vyděšení k smrti, se už ani nebránili. Pobili jsme bojovníky i otroky, samice i mláďata... Byl to nejlepší den... nejlepší den pro umírání...“

Od Borového pásu je teď dělilo sotva pět mil. Stín ve tváři ukázal: „Jdeme přímo. Budeme tam za chvíličku.“

V cestě jim však překázelo cosi jako obrovská louže. Stín ušel pár kroků a zapadl do vody až po prsa. Vyjekl, plácal kolem sebe, zkoušel plavat, ale nohy mu vězely v bahně.

Pak se nad ním zavřela hladina. Z místa, kde se před chvílí nacházel, se rozběhly vlnky. Bahno ho vtáhlo.

„Drž mě,“ křikla Arietta na Andrese. Chytila ho za ruku, popošla do vody a druhou rukou zašmátrala pod hladinou. „Táhni!“ zaječela.

Andres ji rval za ruku, vlekl ji na pevnou zem. Chvíli se přetahovali s bahnem, pak se odspoda vyvalily bubliny. Stínova hlava se vynořila nad hladinou. Ukázalo se, že ho Arietta drží za skalpovou kadeř.

O chvíli později už stál goblin ve vodě jen po kolena, kašlal a kýchal. „Ještě že máš ty své pačesy,“ zachechtala se Arietta.

Stín vypouklil oči a sáhl po kamenné seceře: „Ty ses dotkla mých vlasů! Dotkla ses mých vlasů!“

Měl už sekeru vytaženou z opasku, když si uvědomil, co dělá.

Celé to bylo... směšné. Goblin se málem utopil, a teď se rozčiluje, že půlelfka *zneuctila* jeho skalpovou kadeř. Andres si nemohl pomoci, rozesmál se. Společně s Ariettou se chechtali jako blázni, zatímco goblin přešlapoval v mělké vodě, kýchal, prskal a utíral si předloktím nos.

Smích byl osvobozující. Dal jim zapomenout na únavu, hlad i na promočené oblečení. Nakonec se uklidnili. „Tohle bylo zase o fous,“ řekla Arietta. „Ta voda před náma, to je totiž Černá mísa. Musíme ji obejít.“

*

Ač to měli přímou čarou sotva pět mil, putovali k Borovému pásu celý zbytek odpoledne. Obcházeli Černou mísu východním směrem, pokoušeli se ji přejít po roztroušených ostrůvcích. Občas byli nuceni zabočit ještě dál na východ. Vybědli z bažiny teprve za soumraku, unavení, vztekli, promočení do poslední nitky. Borovice je přivítaly jako vyslanci z jiného světa. Borový les – to byla v Orcigardu vzácnost. Andres už si ani nevzpomínal, kdy se nadechl takhle čistého vzduchu. Opřel se o zbrázděný kmen, zhluboka se nadechoval, opájel se vůní pryskyřice. Chvilí se mu zdálo, že se nachází poblíž Elblaggu. Nejraději by si lehl na zem, do mechu a zhnědlého borůvčí. Jakmile se však zastavil, roztrásla ho zima. Z brodění a deště byl promočený do nitky.

„Musíme dál,“ zaskřehotal goblin. „Najdeme orky a přenocujeme u nich. Ostrý trn sídlí poblíž Bezejmenného města.“

Soumrak se překulil do noci, proto se nechali vést Ariettou. Tvrdila sice, že její noční vidění není moc dobré, ale v přehledném borovém lese to stačilo. Šla vpředu, upozorňovala na výmoly a strouhy. Proplétali se mezi borovicovými kmeny, šlapali do borůvčí. Pomalou, opatrnou chůzí ušli pět nebo šest mil. Drobně pršelo, ale někde za mraky se nad obzor vyhoupl měsíc. Rozsvětlilo se.

Arietta náhle zasykla: „Jsou tady!“

„Skřeti?“ zachrčel goblin.

„Elfové...“

Najednou to *věděl* i Andres. Ve tmě, všude kolem nich, se přibližovaly neznámé bytosti.

„Jsem Stín ve tváři!“ zavřískl goblin. „Přišel jsem za chlapcem!“

Odpověď mu bylo ticho a šumění borovic.

Kousek od Andrese někdo promluvil. Slova byla v obecné řeči, ale vyslovovaná s jakýmsi odporem. Hlas zněl syčivě – jako když vítr šelestí ve stéblech ostřice. „To jsi ty, lodivode? Kde ses tu vzal?“

Vzadu zaznělo volání v hrdelní orčtině. Objevila se dvě, tři, čtyři světla. Skřetí bojovníci scházeli ze svahu a svítili pochodněmi. Tma se rozsvětčila. Andres se až zajíkl: pár kroků od něj stáli tři elfové. Dva napínali tětiny dlouhých luků. Toho třetího znal. Byl to Craech Seeikha s vlasy tak bílými, až se zdálo, že září. Vychrtlý, s nosem ostře trčícím dopředu, oblečený do zelenomodře žíhané peleríny, utkané z lesního lnu.

Craech Seeikha zamával rukama a vykřikl: „Ayakon wa! Ezar nyx garech!“

Pak, snad aby tomu rozuměli i orkové, přešel do obecné řeči: „Skloňte zbraně! Skloňte zbraně! Tohle nejsou nepřátelé!“

Orkové sevřeli poutníky do těsného kruhu. Vydávali temné zvuky, hrozili zbraněmi, cenili spodní špičáky. Tohle byli dobře živení pořizci, ramenatí, oblečení do zvířecích kůží. Stín se točil na místě, mával kamennou sekerou a vykřikoval slova v orčtině. Andres však necítil strach. V řevu skřetů nebyla skutečná nenávisť, ani Stín nedával do svých výhrůžek srdce.

Craech Seeikha znovu a znovu vybízěl ke klidu. Konečně si dali říct a zmlkli.

„Opozdil ses, Stíne,“ oslovil Craech Seeikha goblina.

„Kde je chlapec?“ zamručel Stín.

„Uvidíš ho. Přišel jsi pozdě, ale my jsme tu byli včas.“

„Kde je chlapec?“

„No dobře. Pojď za mnou...“

Skupina elfů a orků vedla poutníky lesem. Cíl byl velice blízko: mýtina a na ní orčí vesnice.

I v září pochodní bylo jasné, že místní klan je velice mocný. Ovládl zalesněnou šíji mezi Zahradou sirén a Bezejmenným městem. Tady žilo plno lovných zvířat: zajáci, králíci, veverky, srnci, koroptve. Místní orkové se živili skutečným masem, takže byli větší a silnější než nějací žrouti ponrav.

Osada byla obehnána řídkou palisádou z borových kmenů. Mezi kůly, vysokými sotva šest stop, zely mezery, jimiž by se protáhl i Andres. Hradba z kůlů ovšem neměla stejnou funkci jako opevnění lidských sídel. Účelem palisády není nepřítel zastavit, ale zpomalit. Orkové neválčí lidským způsobem – nějaké obléhání či hájení hradeb jim je cizí. Nepřátelé zaútočí – a když narazí na účinný odpor, stáhnou se a vrátí se domů.

Andres už věděl, že orkové jsou podobní lidským dětem. Pokud se jim daří, prokazují nesmírné zanícení a krutost. V opačném případě upadají do apatie. Většinu střetnutí mezi skřety rozhodne jediný útok. Někdy je úspěšný, obránci *ztratí srdce* a jsou zmasakrováni. Nebo se útok nezdaří, a obránci si pro změnu užijí plno zábavy při pronásledování zdrcených útočníků.

Orčí bojovníci odtáhli zátaras z trnitých větví a vpustili návštěvníky dovnitř. Andres rozeznal, že uvnitř palisády je vystavěno několik kupolovitých hooganů. Odhadl, že tu žijí asi dvě stovky orků. Na místní poměry to byl opravdu mocný klan.

Orčí hoogany mají kostru z dlouhých lískových prutů, které jsou zapíchnuty do kruhu. Uvnitř kruhu je čtvercový rám, vyzdvihnutý na kůlech. Pruty jsou ohnuty a jejich konce se přivážou k rámu, čímž vznikne kostra pro oblou

kopuli. Kostra je pak překryta materiálem, který je k dispozici – kůrou stromů, kůžemi, rákosovými rohožemi. Vnitřek čtvercového rámu zůstane volný, odchází jím kouř z ohniště. Letní hoogany se stavějí přímo na zemi, v trvale osídlené osadě se příbytky hloubí tři stopy pod úroveň terénu. Zahloubením je zajištěno, že v zimě, i za nejkrutějších mrazů, je v hooganu pěkně teploučko.

V takovém hooganu žije celá rozsáhlá rodina, dva až tři tucty orků. Ale ten, do něhož je zavedli, byl téměř prázdný.

Uprostřed kruhové prostory žhnuly uhlíky. Kdosi na ně přiložil uschlé chrástí, plameny vysoko vyšlehly. V jejich záři zahlédl Andres hromadu rákosí, na níž zachumlané do příkrývek spaly dvě drobné postavičky.

Kruhová prostora se plnila přichozími. Byl tu Craech Seeikha a jeho dva společníci – půvabná elfka s vlasy spletenými do spousty copánků a podsaditý bojovník s lícemi zohyzděnými jizvami. Kromě nich se sem vecpal asi tucet orků. Tady v uzavřené prostora Andres naplno ucítil jejich pach – ostré pižmo, v němž se mísil pot i žluklý tuk, kterým se natírali.

Mlčeli, což bylo zvláštní. Andres se s orky setkal zatím jen několikrát, ale vždycky byli hluční – hrozili, ryčeli, brebentili. Tihle však byli zticha.

„Člověčí mládě?“ zeptal se nejistě Stín. „Jsi to ty?“

Zpod příkrývky se vysunula střapatá hlavička: „Stíne? Stíne!“

Goblin se dvěma rychlými kroky přesunul k chlapci. Vzal jeho ruku do uzlovité pazoury a přitiskl ji na svou zjizvenou tvář. Neřekl nic. Andres viděl, jak se celý chvěje.

Gobliní válečník plakal.

Arietta přisedla k chlapci a vzala ho za druhou ruku. „Šli jsme rychle a šli jsme dlouho, Danny,“ vysvětlila mu. „Ale nepřišli jsme včas.“

„Backer nás zaskočil,“ promluvil chlapec flétničkovým

hlasem. „Zabil Ocházka a taky Margö a Jochü. Střelil Učitele šipkou. Myslím, že se mu strefil přímo do srdce. Pak otevřel bránu a vypustil sirény. Musel jsem utéct *veverčí stezkou*...”

„Jsme rádi, že jsi utekl,“ chraptěla Arietta, zatímco goblin nebyl schopen slova. „Jsme rádi...”

„Kdo je to?“ zeptal se chlapec a kývl k Andresovi.

„To je náš přítel. Lodivod. Postavil vor. Přepłuli jsme jezera.“

Andres užasle zíral na chlapce. Kolik mu mohlo být? Sedm nebo osm roků? To kvůli němu se Stín a Arietta probíjeli Orcigardem?

Sáhl do svého téměř prázdného batohu a nahmatal lodičku, model říčního člunu, který kdysi dávno vyrobil pro svého syna. Vytáhl loďku a ukázal ji chlapci: „Tohle ti můžu dát.“

Našel v batohu i maličký stěžeň a vesla. Zasadil je do výřezů: „Něco se polámalo, když jsme utíkali z Ostrova harpyjí. Ráno to spravím.“

Chlapec vyprostil levičku z Ariettina sevření a natáhl ji pro loďku: „Nemusíš ji spravovat, dej mi ji. Děkuji ti.“

Zpod druhé přikrývky vykukla rozcuchaná vlasatá hlava, patřící zhruba osmileté dívence: „Co se děje?“

„To je má kamarádka. Jmenuje se Justýna, ale já jí říkám Ju,“ představil dívku chlapec. „Dokáže oživovat mrtvol... Máš pro ni také dárek?“

Andres zapátral v batohu a našel pestře zdobený šátek, který patřival Loire: „Tohle jí mohu dát. Šátek. Je úplně promočený. Celý den jsme putovali v dešti...”

Chlapec vzal šátek a podal ho dívence: „To vůbec nevádí... Ty jsi lodivod Andres? Slyšel jsem příběh o lodivodu Andresovi a míšence Karin...”

„To jsem já... Hledám svého syna, jmenuje se Chymmis-dä.“

„Jednou jsem ho viděl v Likariu,“ přikývl vážně chlapec. „Vypadá jako ork.“

„Víš o nich něco?“ vydechl dychtivě Andres. „Hledám je oba. Karin i našeho syna!“

Chlapec přikývl: „Skřeti nám to povědí. Najez se a vyspi se. Ráno si promluvíme... Vidím, že tvůj příběh pokračuje, lodivode Andresi...“

Poslední věta vyvedla Andrese z rovnováhy. Náhle měl pocit, že se topí.

„A co ty, Danny?“ vyhrkl. „Ty jsi také součástí nějakého příběhu?“

Chlapec se na něj vážně díval: „Můj příběh se teprve odehraje. Tak to říkal Učitel. Pokud budu dost silný a dost chytrý, abych zůstal naživu...“

Andres mlčel. Cítil, že nemá daleko k mdlobám. Zapotácel se.

„Šli jste celý den, co?“ ozval se znovu chlapec. „Nic jste nejedli.“

„Tím si buď jistý, Danny,“ zavrňela Arietta. „Bez jídla a odpočinku. Znáš Stína.“

„Skřeti vám dají najíst. Přespíte tady,“ řekl Danny. Položil se naznak a zavřel oči na znamení, že *audience* skončila.

Andres se vysvlékl z mokrého kabátu, posadil se k ohni. Někdo mu podal misku s vodou, lokavě se napil. Pak mu dali nějaké placky. Pomalu a vytrvale žvýkal. Usínal.

Arietta mu zatrásla ramenem: „Ještě chvíli vydrž. Shod' ze sebe ty mokré hadry. Posuň se támhle, ať nás skřeti neokukují...“

Uvnitř hooganu, za zástěnami z rákosových rohoží, bylo několik oddělených koutků. Arietta odtáhla Andrese do jednoho z nich. Na udusané hlíně tam ležela hromada suché trávy a pár zmačkaných přikrývek. Andres si mátožně rozepínal košili, Arietta už byla nahá. Pomohla

mu vysvléct kalhoty, povalila ho na zválené skřeti lůžko. Přikryla ho dekou a pak si k němu vlezla.

Usnuli během okamžiku. Tiskli se k sobě a vzájemně se zahřívali. Nebylo v tom nic *milostného*, šlo jen o teplo. Arietta byla utahaná tak, že neměla chuť na nějaké hrátky.

*

Když se Andres probudil, byl sám. Převalil se na slaměné podestýlce, zamžoural do šera. Kouřovým otvorem vnikal do hooganu drobný déšť.

Vykoukl zpoza rákosové zástěny. U ohniště se vrtěla stará skřetice, oblečená v potrhané, ale poměrně čisté *člověčí* košili. Míchala ve velkém hliněném hrnci, postaveném přímo v plamenech. Kromě ní už v hooganu nikdo nezustal. Chlapec i děvče, Stín i Arietta, skřeti i elfové byli pryč. Andres zahlédl své oblečení a boty: někdo je rozvěsil na šikmý dřevěný rošt vedle ohniště.

Skřetice po něm loupala krhavýma očima, něco zabřebentila. Mezi *člověky* by mohla sloužit ke strašení dětí. Nos měla rozplácly, jakoby přeražený, vlasy svázané do uzlu a obličej zbrázděný jako zorané pole. Těžko říct, čeho měla na tvářích víc: zda vrásek, či prastarého jizvičkového tetování. Prerostlé spodní špičáky měla drobné a zežloutlé až do hněda. Košile jí sahala sotva ke kolenům, její paže a nohy se podobaly uzlovitým větvím. Zalovila naběračkou v hrnci a plnou ji podala Andresovi. Kývnutím poděkoval, s přikrývkou omotanou kolem boků si sedl na borové poleno a věnoval se snídani.

V naběračce byla vodová šlichta, silně kořeněná nějakými bylinkami, snad mateřídouškou a tymiánem. Kromě několika kousků divoké cibule ho skřetice obdarovala rozvařenou žábou.

Upíjel z naběračky horkou tekutinu, okusoval žábu. Pečlivě ožušlal kostičky, obral z nich drobné chrupavky i šlachy. Pak sebral z roštu oblečení, přes noc téměř uschlo. Za zástěnou se oblékl. V kapse kabátu našel hřebínek – učesal se. Přejel si dlaní tváře. V uplynulých dnech se občas oholil, ale teď mu narostl krátký měkký plnovous.

Vylezl z hooganu do drobného mžení. S vařenou žábou v žaludku se cítil mnohem lépe.

Orčí osada byla vybudována na mírném pahorku. Přímo na východě, asi tak dvě nebo tři míle odtud, se nad borovicemi tyčily trosky Bezejmenného města. Na severu a na západě nebylo vidět nic než zalesněný svah a nízká mračna. Na jihu se za stromy leskla vodní hladina. Zněl odtamtud křik. Bylo slyšet hrdelní bublání skřetů, vrískot mláďat a tu a tam i Danielův flétničkový hlásek. Andres se tam vydal.

Protáhl se škvírou v palisádě, přešel odlesněný pás mezi osadou a borovicemi. Vstoupil mezi stromy a šel dál, až na břeh. Kolem vody se pohybovalo asi padesát postav. Křičely, pištěly a ječely. Nejvíc hulákal rozložitý ork, stojící po pás ve vodě. Líce, nahá ramena i paže měl zvrásněné jizvovým tetováním, vlasy skalpové kadeře mu vyrostly tak dlouhé, že na nich mohl uvázat tři uzly. Cenil spodní špičáky a vykřikoval: „Já být Ostrý trn! Já silný! Já potopit kocábka člověků! Já zabít člověky! Já prodat člověčice do Hengerone!“

Rozpláclymi prackami hrnul vodu. Posílal vlnu tam, kde se na hladině zmítala lodička. Ta samá lodička, kterou Andres daroval chlapci. Někdo už vyspravil plachtu a zastrkal vesla do úchytů.

Vlna, vyslaná orkem, lodičku jenom nadzvedla. Člunek sklouzl do prohlubně za vlnou. Do plachty se opřel větřík, hnal malé plavidlo dál od břehu.

Z kakofonie hlasů zahlaholil Danny: „Lodivod zná řeku

jako svou dlaň! Tak jako pokaždé unikl z léčky! Vede člun do bezpečí!“

Shromáždění orkové, dospělí i mláďata, ho jásavě překřičeli.

Oni si tady hrají s lodičkou! užasl Andres.

Skřeti ječeli a poskakovali, mezi nimi postávali tři elfové ze včerejška. Stín seděl u chlapcových nohou, nahrbený, zamračený. O kus dál se o kmen borovice opírala dívka zvaná Ju, přes šedé košilové šaty měla přehozený šátek, darovaný Andresem. Nedívala se na lodičku, ale na Dannyho, jako by byla jeho osobní strážkyní.

Andres sešel dolů. Danny se ohlédl a uviděl ho. Zdvihl ruku a skřeti se utišili.

„Vzbudil ses,“ řekl Danny. „Jsme všichni. Můžeme si promluvit. Trne, prosím tě, mohl bys vzít loďku?“

Otočil se a vykročil do svahu. Skřeti, elfové, Stín s Ariettou i holčička ho následovali. Jako by to byl jejich přirozený vůdce.

Ork, který předtím dělal vlny, se dobrodil k člunku a opatrně ho vzal do pracek. Vycapkal na břeh a následoval ostatní.

*

Porada se konala v hooganu, v němž strávili noc. Kromě elfů, Andrese s Ariettou a Stínem, Daniela a Justýnky se jí zúčastnilo několik skřetích bojovníků, mezi nimi i Ostrý trn. Sesedli se do kruhu dál od kouřového otvoru, kterým se dovnitř znovu řinul déšť. Usadili se na polena a kančí kůže.

„Myslím, že můžeme začít,“ řekl Danny. Andres znovu užasl, jak je ten přemoudrý chlapec zvláštní. Na první pohled se neodlišoval od obyčejných dětí, byl jen o pár let starší než Andresův lidský syn, který nedávno zemřel na mor. Byl pohledný, ale všechny děti jsou v tomhle věku

hezké. Střapatý, se širokou usměvavou tváří, velkými kukadly a přerostlými pačesy. Oblékl se do dlouhé jelenicové haleny, která původně patřila dospělému. Elfové ji zřejmě narychlo přešili na menší velikost.

Jen co se usadili a ztichli, promluvil Stín. „Mám otázku,“ zachraptěl. „Mám otázku k dlouhým uším. Co *hodláte* udělat teď?“

Craech Seeikha se pousmál: „Máme ve svých plánech jasno. Počkáme, až se vrátí naši bojovníci, kteří loví sirény. To bude trvat asi jeden měsíční oběh. Po tu dobu využijeme pohostinství našich nových přátel, skřetů, vedených Ostrým trnem. Pak se přesuneme do Bezejmenného města a tam přezimujeme. Chlapce vezmeme s sebou. Máme na něj právo, protože jsme ho zachránili.“

„Ne,“ zachraptěl goblin. „Nezachránili jste ho. Chlapec uprchl sám. Pomohla mu tahle člověčí dívka a další lidé. Vy jste ho našli v lese. Kdyby nebylo vás, našel bych ho já nebo Nomean.“

„Nemůžete přivést Dannyho do Ynaveraku, co?“ popíchla Craecha Arietta. „Rada starších by nakopala vaše *delikátní* zadky. Nelíbilo by se jim, že zachraňujete člověčí mládě.“

Craechu Seeikhovi zlostně zacukalo ve tváři, ale ovládl se. „Jsme tady, protože nás je tu potřeba. Naši *přítelíčkové* dokážou vystopovat sirény. Jenom my, *bytosti*, dokážeme ty stvůry vyhubit, než se na jaře rozmnoží a zamoří celou krajinu. Já vidím dál, než dohlédne rada starších. Studoval jsem proroctví moudrého Orichalkiana...“

„Pche!“ vyprskla Arietta. „Orichalkianova proroctví! Blábolení starého dědka!“

Craech Seeikha se na ni líbezně usmál: „Znám proroctví. Znám svou povinnost. My i skřeti se musíme spojit, abychom čelili společnému nepříteli, *člověkům*.“

„Danny je taky člověk!“

„Oh,“ usmál se povýšeně Seeikha, „*Dítě osudu* není naším nepřitelem. Nejsem tak bláhový, abych si myslel, že bychom dokázali člověky zastavit – i když se třeba spojíme se skřety. Musíme si však získat respekt člověků, a tady ten malý človiček nám k tomu dopomůže.“

„On vám nebude pomáhat,“ vybuchl goblin.

Rozmluva se odehrávala v obecné řeči, které částečně rozuměli všichni. Určitě alespoň náčelník Ostrý trn a hezká elfka Hiwiareé, která přikyvovala. Její společník Moncharw však naslouchal s pootevřenými ústy a s nešťastným výrazem v široké tváři.

Seeikha se široce usmíval. „Proč mluvíš za chlapce, gobline? Proč se ho nezeptáš na jeho názor?“

„To je pravda,“ souhlasila Arietta. „Co k tomu povíš, Danny?“

Chlapec vážně přikývl: „Elfové nejsou moji nepřátelé. Bylo jim ukřivděno, Istí je připravili o Timorok a Kamenný klíč. Myslel jsem, že jim je vrátím, pokud se stanu vládcem Barro. To však může trvat ještě několik let... Už jsem se rozhodl, strávím s elfy zimu. Je to velká příležitost. Hodně se od nich naučím.“

Pak se naklonil ke goblinovi a položil mu ruku na rameno: „Byl bych rád, kdybys tam šel s námi, Stíne.“

Andres užasl. Chlapec, který si ještě před chvílí hrál s lodičkou, s lehkostí formuluje složité věty, předseda shromáždění a všichni se k němu chovají s úctou.

Stín ve tváři potrásl vráscitou kebulí: „Mám závazek, člověčí mládě. Slíbil jsem Andresovi, že s ním půjdu na pobřeží Dlouhé vody, kde žije Kch-reen Vinnebago a Andresův syn.“

„Oni nežijí u Myabewsku,“ namítl Danny. „Už jsem to zjistil. Karin následovala svého bratra, když odešel na námluvy do Sršního Hnízda. Nejspíš je stále tam, ona i Chymmis. V Sršním Hnízdě.“

„Co o tom víš?“ vyhrkl Andres. „Vyptával ses orků? Ale Craech Seeikha mi tvrdil, že Karin odešla k Dlouhé vodě!“

Všichni se podívali na stříbrovlasého elfa. Nepřestal se usmívat. Zasyčel, jako když vítr šustí ve stéblech trávy: „Copak já vím, kam odešla Kch-reen? Slyšel jsem, že až k Dlouhé vodě. Nic víc.“

„Ale – přinesl jsi mi její amulet!“ vyjekl Andres. Sáhł pod košili, amulet tam měl stále zavěšený, kus kančí kůže velký jako dlaň, ozdobený korálky a kančími kly. Ukázal ho ostatním: „Tohle je amulet, který patřil Karin! Kdes ho vzal, Craechu Seeikho? Proč jsi mi ho přinesl?“

Craech Seeikha zavrtěl hlavou. „To není její amulet. Ona má ten svůj nejspíš pořád u sebe.“

„Tomu nerozumím. Nechápu.“

„Kch-reen u nás žila, když měla čtrnáct let. Už tehdy nosila ten amulet. Vyrobil jsem stejný. Nosil jsem ho u sebe. Mohl se hodit, kdybych vyrazil na území skřetů. Je to *totem* Karinina bratra, válečníka jménem Zuřící kanec. Mám těch amuletů ještě několik. Nemusíš mi ho vracet.“

Andres se zajíkal vztekem. Ostatní mlčeli. Po chvíli promluvila Arietta: „Jsi pěkněj zmetek, Craechu Seeikho. Víš to?“

Elf se přestal usmívat. Úsměv mu zmizel z dravčí tváře, jako by tam nikdy nebyl. „Co byste ode mne chtěli?“ zasyčel. „Jsou to dva úplňky, co jsem se dozvěděl, že člověčí město Elblagg zachvátila *nemoc*. Šel jsem se tam podívat. Šel jsem, abych se potěšil pohledem, jak naši nepřátelé *chcípají*. Na kraji lesa jsem uviděl lodivoda. Pohřbil rodinu a jen tak tam seděl v dešti. Poznal jsem, že nemoc překonal a bude žít dál. Zároveň však umíral smutkem nad ztrátou své *aegwyn* a svých dětí... My tě známe, lodivode! Ty nejsi náš nepřítel! Navštívil jsem tě a daroval ti naději! Myslíš, že jsem tě oklamal? Možná jsem tě oklamal, ale bylo to pro

tvůj prospěch! Ušel jsi dlouhou cestu, stal ses silnějším. Teď ses dozvěděl, kde žije Kch-reen i tvůj syn. Máš přítele, který tě tam doprovází.“

Andres zachraptěl: „Proč jsi mi o synovi neřekl dřív? Myslím – už před několika lety?“

Seeikha zašelestil: „A k čemu by to bylo dobré? Opustil bys svou člověčí rodinu a vydal se do bažin za Kch-reen? Já ti řeknu, jak by to dopadlo: to poznání by tě rozervalo na kusy.“

Andres si uvědomil, že se třese jako v horečce. Zhluboka dýchal a pokoušel se uklidnit. Nikdo nemluvil, všichni se dívali na něj.

„Jste si jisti, že tam Karin žije?“ zachraptěl. „V tom Sršním Hnízdě?“

Goblin přeložil otázku do orčtiny. Pár skřetů zabreben-tilo, Ostrý trn vychrchlal pár slov v obecné řeči: „Před časem ona tam odejít. V posledním roce života Temného mága.“

„Odešla? Proč?“

„Už jsem se jich vyptával,“ vysvětlil mu Danny. „Říkají, že je to příběh bez konce. Je to příběh bojovníka jménem Zuřící kanec a krásné Alberquiany, jediné míšenky mezi orkem a elfkou, jaká kdy v těchto zemích žila. Kch-reen se přidala ke svému bratrovi, když se vydal do Sršního Hnízda na námluvy. Nevíme, kde teď jsou Alberquiana a Zuřící kanec. Zmizeli z povrchu světa, už dva roky o nich nikdo neslyšel a my neznáme konec jejich příběhu. Kch-reen Vinnebago však zůstala v Sršním Hnízdě a s ní i její syn.“

Skřeti se mezi sebou bavili hrdelní, temně znějící řečí. Andres požádal Ariettu: „Mohla bys mi ukázat svoji mapu?“

„Jo, to bych mohla,“ kývla půlelfka a rozbalila dlouhý pás jelenice. Poklepala na místo, nacházející se na východní